Chương 346: Khoảng cách chiến đấu

2024-08-08

Thiếu tướng Schneider phải 2 giờ sáng mới trở lại Sư bộ Tập đoàn quân thiết giáp số 14.

Sư trưởng sư đoàn bộ binh cơ giới số 9, thiếu tướng Hopf, đã đợi sẵn ở Sư bộ.

Hopf là bạn học cùng khóa với Schneider, thấy ông ta bước vào với vẻ mặt hốc hác liền trợn mắt: "Cậu gặp phải tập kích đêm à?"

"Tôi sống sót từ trận pháo kích, Rokossovsky chắc hẳn đã dùng một nghìn khẩu pháo bắn về phía tôi, doanh trưởng doanh thiết giáp của tôi và cả ban chỉ huy trung đoàn số 1 của cậu đều toi đời, chỉ vì lúc pháo kích bọn họ đang họp!" Schneider dừng một chút, rồi nói tiếp: "Cậu mau rời khỏi Sư bộ của tôi ngay! Đừng để Rokossovsky xử lý gọn cả hai Sư bộ chúng ta!"

Thiếu tướng Hopf cau mày: "Hắn ta đâu biết Sư bộ ở đâu, hơn nữa Sư bộ của cậu cách tiền tuyến những 15 km, pháo binh địch bắn tới trận địa của chúng ta chắc cũng chẳng được bao nhiêu."

"Nhớ hồi còn ở trường quân sự, giáo quan Erwin vẫn dặn khoảng cách giữa sở chỉ huy và tiền tuyến không được vượt quá 10 km, nếu vượt quá khoảng cách này, sư trưởng sẽ không thể nắm rõ tình hình ở tiền tuyến.

"Chúng ta đã phạm phải điều cấm kỵ của giáo quan rồi."

Thiếu tướng Schneider lắc đầu nguầy nguậy: "Không, không, không, giáo quan Erwin suốt ngày xông pha ở Quân đoàn Châu Phi, chắc chắn hắn sẽ lập tức trở thành chiến lợi phẩm của Rokossovsky."

Thiếu tướng Hopf nhíu mày: "Chiến lợi phẩm?"

"Đúng vậy, bọn quý tộc Ant thích lột da gấu hoặc hươu mà chúng tự tay săn được, rồi treo trên tường nhà làm chiến lợi phẩm. Mà Rokossovsky lại là quý tộc Ant cao cấp nhất, không chừng hắn ta sẽ nấu chảy huân chương và quân hàm của các tướng lĩnh Prosen bị hắn ta giết, khắc tên tuổi và quân hàm lên đó rồi trưng bày trong tủ kính."

Schneider chỉ nói "không chừng", một sự phỏng đoán, nhưng vì nội dung quá mức rùng rợn, thiếu tướng Hopf sợ tái mặt, hoàn toàn không nhận ra đó chỉ là phỏng đoán: "Hắn ta thật sự làm vậy sao?"

Lúc này Schneider mới nhận ra bạn mình đã hiểu lầm, vội vàng đính chính: "Ý tôi là, có khả năng! Tên Rokossovsky này có chút tà môn, hắn ta chắc chắn có cách để nắm được vị trí của các tướng lĩnh cấp cao nằm trong tầm bắn của pháo binh. Cậu còn nhớ vị thiếu tướng sư đoàn trưởng nào đó của Quân đoàn kỵ sĩ Asgard đã chết như thế nào không?

"Ông ta lên xe tăng đến tiền tuyến để xem xét tình hình, kết quả bị pháo hạng nặng của Rokossovsky dập cho tan xác."

Thiếu tướng Hopf lắc đầu, quay sang bảo viên lính tùy tùng: "Mang chai Whisky tôi giữ ra đây, tôi nghĩ ông bạn già này cần phải làm một ly."

Người lính tùy tùng: "Là chai Whisky mà Carolin tặng ngài ạ?"

"Ừ, chính nó, với lại mang theo cái ly pha lê tôi mua từ Florence nữa. Hàng thủ công Florence đấy, cậu nên xem qua, lũ Sardin đánh trận thì chả ra sao, nhưng làm nghệ thuật thì quả thật không tồi." Hopf nói nửa câu sau với Schneider, vừa nói vừa định vỗ vai ông ta.

Nhưng Schneider giơ tay hất tay Hopf ra: "Tôi không phát điên, cũng không phải bị sốc đạn dược mà sinh ra ảo giác, trùng hợp quá, tôi vừa đến tiền tuyến thì pháo kích ập đến."

Thiếu tướng Hopf: "Thực ra ngay vừa rồi, tất cả các cứ điểm xuất phát tấn công và tập kết quân của chúng ta đều bị pháo kích, Rokossovsky dựa vào đợt tấn công ban ngày để suy đoán vị trí tập kết quân, bắn nhử một loạt, trùng hợp là cậu lại đang ở đó."

"Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?" Schneider nghi ngờ hỏi ngược lại.

Thiếu tướng Hopf: "Sao lại không, trên chiến trường chuyện trùng hợp còn thiếu gì? Tôi chỉ cần đi dạo một vòng quanh doanh trại là có thể thu thập được cả rổ chuyện về bùa hộ mệnh, nào là ai đó bị mất bùa hộ mệnh, rồi bị đạn bắn vỡ đầu.

"Chẳng lẽ những chuyện đó đều là thật sao? Không, đó là xác suất, và cả hội chứng sống sót nữa, chỉ những trường hợp trùng hợp như vậy mới được người ta nhớ đến, còn vô số người đeo bùa hộ mệnh ra trận bị giết, bùa hộ mệnh chẳng có tác dụng gì.

"Chuyện cậu gặp phải cũng vậy, Rokossovsky pháo kích tiền tuyến là chuyện thường ngày ở huyện, thực tế có rất nhiều đơn vị sau khi trời tối đã chuyển địa điểm đóng quân nên không bị nã trúng.

"Cậu chỉ là sơ suất, để cho quân đội nghỉ ngơi ngay tại điểm tập kết, kết quả chuốc lấy thảm họa."

Thiếu tướng Schneider vuốt râu, nhìn chằm chằm bạn mình.

Thiếu tướng Hopf: "Là vậy đấy, bạn hiền!"

Lúc này, người lính tùy tùng của Hopf mang rượu và ly pha lê đến.

"Nào, cậu nên uống một chút cho bình tĩnh lại. Chắc là cậu sợ quá sau khi thoát chết nên mới suy nghĩ lung tung đấy." Hopf nhận lấy rượu và ly, rót đầy một ly đưa cho Schneider.

Schneider chộp lấy ly rượu, nốc cạn một hơi.

Sau khi uống xong, ông ta có vẻ bình tĩnh hơn một chút, hít sâu vài hơi rồi nói: "Nghĩ kỹ lại thì cậu nói đúng, tôi chỉ là trùng hợp gặp phải pháo kích, không nên sợ hãi đến mức này, quá mất mặt Học viện Quân sự Đế quốc."

Thiếu tướng Hopf gật đầu: "Đúng vậy, nếu những kẻ bất mãn với tầng lớp quý tộc Junker chúng ta mà nhìn thấy bộ dạng vừa rồi của cậu, chúng sẽ nói chúng ta đến Học viện Quân sự chỉ để học cách ăn bằng dao nĩa."

"Kệ bọn chúng!" Schneider dường như đã tìm lại được sự tự tin và dũng khí nhờ rượu: "Chúng ta hãy lên kế hoạch cho cuộc tấn công vào ngày mai. Tiểu đoàn 1 của tôi bị pháo kích như vậy, ngày mai không sửa chữa xe tăng thì không thể tấn công được, lúc ở đó tôi thấy rất nhiều xe tăng bị đứt xích. Còn có cả radio liên lạc gì đó cũng bị hỏng rất nhiều."

Thật ra Schneider còn một chuyện quan trọng chưa nói: Hệ thống ngắm bắn của xe tăng.

Bị oanh tạc như vậy, hầu như tất cả các hệ thống ngắm bắn của xe tăng đều cần phải hiệu chỉnh lại, nhưng việc này có thể đợi đến khi trời sáng để cho lính xe tăng tự xử lý, phần lớn hệ thống ngắm bắn không cần sửa chữa, chỉ cần hiệu chỉnh lại là được.

Là một sĩ quan thiết giáp chuyên nghiệp, Schneider theo bản năng cho rằng chuyện này không cần phải lo lắng, nên bỏ qua không nói đến.

Cũng may là lính thiết giáp Prosen rất tinh nhuệ, không cần phải lo lắng đến những chuyện như vậy, nếu trình độ huấn luyện của lính thiết giáp bị kéo xuống do bổ sung tân binh, có thể Schneider sẽ phải trả giá đắt vì sự chủ quan của mình.

Lúc này, Schneider tự mình ra lệnh: "Ngày mai tiểu đoàn 2 sẽ thay thế tiểu đoàn 1 phát động tấn công, tất cả xe tăng của tiểu đoàn 1 đều được kéo về trạm sửa chữa để bảo dưỡng sơ bộ, những xe nào cần sửa chữa lớn sẽ được chuyển giao cho xưởng sửa chữa thiết giáp của quân đoàn."

"Rõ!" Tham mưu trưởng sư đoàn nhanh chóng ghi nhớ mệnh lệnh của Schneider.

"Hopf, bạn hiền." Schneider quay sang Hopf: "Trung đoàn bộ binh cơ giới số 1 của cậu cũng nên thay quân rồi, sĩ quan cấp tiểu đoàn trở lên chỉ còn lại vài tên may mắn sống sót."

"Yên tâm, quân của tôi có thể đảm đương được, cho dù là chỉ huy dự bị thì cũng là những sĩ quan giàu kinh nghiệm, không thành vấn đề." Hopf tự tin nói.

Schneider gật đầu: "Tốt. Chuyến trinh sát lần này của tôi cũng có thu hoạch, tôi đã nhìn thấu quỷ kế của Rokossovsky, ngày mai tôi sẽ dùng hết số đạn khói được trang bị, che khuất toàn bộ cao điểm vô danh, sau đó đánh cận chiến."

Hopf: "Vậy chẳng phải là phải dựa cả vào lính bộ binh của tôi sao?"

Schneider xua tay: "Không phải lo, hôm nay chúng ta tấn công cả ngày, trên trận địa toàn là lính động viên, phiên hiệu của những đơn vị nào có chữ "tạm thời" phía trước thì toàn là quân ô hợp."

"Các cậu bị đám tân binh tạm thời chặn đánh cả ngày?" Hopf trợn mắt: "Sao có thể như vậy được? Lúc đến đây tôi còn tưởng cao điểm này do quân cận vệ của Ant trấn giữ, ví dụ như sư đoàn thiện chiến của Rokossovsky, Sư đoàn bộ binh Cận vệ số 1."

Schneider lắc đầu: "Lúc tấn công vào buổi trưa gặp khó khăn, tôi đã cố ý hỏi thăm, đám quân chống cự chúng ta không hề treo cờ đỏ, xe tăng đến tiếp viện cũng không có cờ đỏ. Chúng ta bị quân đội Ant bình thường - à không, bị đám lính bộ binh tạm thời của Ant chặn đánh cả ngày."

Hopf mím môi, im lặng vài giây rồi nói: "Xem ra sau hơn một năm giao tranh, chất lượng quân đội của chúng ta và quân đội Ant đã không còn chênh lệch nhiều như trước."

Schneider: "Đừng bi quan như vậy, chúng ta vừa mới tiến quân một quãng đường dài như vậy chỉ trong vòng 3 tháng, dài như vậy này!"

Ông ta chỉ vào tấm bản đồ lớn treo trên tường Sư bộ, lặp lại: "Nhìn xem! Dài như vậy, xa như vậy!"

Thiếu tướng Hopf nhìn vào bản đồ, khẽ gật đầu: "Ừm, so với năm ngoái thì tiến xa hơn, chiếm được nhiều đất hơn. Ngoại trừ việc tiêu diệt quân địch không nhiều bằng năm ngoái, có thể nói chúng ta đã giành được chiến thắng vang dội trong cuộc tấn công mùa hè."

Nhắc đến việc tiêu diệt quân địch không nhiều bằng năm ngoái, tất cả mọi người đều im lặng.

Schneider tự rót đầy rượu cho mình, rồi uống cạn một hơi.

Uống xong, ông ta đặt mạnh ly rượu xuống bàn, nói lớn: "Mặc kệ, dù sao thì cuộc tấn công này cũng sẽ kết thúc chiến tranh, đến lúc đó chúng ta có thể khải hoàn trở về, tập trung chuẩn bị tấn công Liên hiệp Vương quốc."

Thiếu tướng Hopf gật đầu: "Đúng vậy! Ngày mai nhất quyết phải chiếm được cao điểm vô danh này, sau đó đánh thẳng một mạch đến thành Abadan."

Nhiệm vụ của Tập đoàn quân thiết giáp số 14 là từ khu vực trống trải hai bên thành phố đánh thẳng đến khu vực tập trung đông dân cư.

Sau khi đánh chiếm cao điểm vô danh, Tập đoàn quân thiết giáp số 14 sẽ tiến vào khu vực ngoại ô, tuy rằng có nhiều công trình xây dựng bằng gạch đá hơn, nhưng nhìn chung vẫn là khu vực trống trải.

Theo kế hoạch tấn công, Tập đoàn quân thiết giáp số 14 sẽ tiến đến khu vực thành phố Abadan vào ngày 23.

Tuy nhiên, kế hoạch tấn công này hiện đang gặp một chút vấn đề.

Thiếu tướng Schneider quyết tâm sẽ sửa chữa vấn đề nhỏ này vào ngày mai.

Ông ta lẩm bẩm như thể tự an ủi chính mình: "Chỉ là đám lính bộ binh tạm thời thôi mà, chắc chắn không thành vấn đề!"

————

"Bọn địch chắc chắn không ngờ được chúng ta lại thay thế cho đội quân kia." Trung tá Aromeyev, Lữ đoàn bộ binh hải quân 393 nói: "Theo tin tức khai thác được từ tù binh, có một sư đoàn lính dù vừa mới được điều động đến đây, chúng ta sẽ có cơ hội chạm trán với những tên lính tinh nhuệ này. Bọn chúng luôn tự xưng là lực lượng bộ binh hạng nhẹ mạnh nhất! Chúng ta hãy xem xem bọn chúng mạnh đến mức nào!"

Nói xong, Aromeyev vỗ ngực, bộ ngực vạm vỡ săn chắc dưới lớp áo thủy thủ phát ra tiếng "bịch bịch".

Các chiến sĩ của Lữ đoàn 393 tập trung trong căn boongke nhỏ cùng nhau cười khoái trá: "Để bọn chúng xem thử!"

Trung tá Aromeyev: "Đồng chí Rokossovsky luôn coi trọng chúng ta! Điều này ai cũng cảm nhận được! Chúng ta từng kề vai sát cánh chiến đấu với Tiểu đoàn pháo tự hành chống tăng 225 tinh nhuệ! Ngày mai nhất định sẽ khiến bọn địch có đến mà không có về!"

(Hết chương)

Chương 347: Rạng sáng ngày 21, trời mưa

2024-08-08

Thiếu tướng Schneider mở mắt, ông ta sững sờ mất 5 phút mới nhớ ra mình là ai, đang ở đâu và phải làm gì.

Ông ta đứng dậy, lúc này nghe thấy hai người lính gác bên ngoài đang khẽ nói chuyện phiếm: "Cậu biết không? Tên Rokossovsky của Ant, hắn ta sẽ nấu chảy huân chương và quân hàm của các sĩ quan Prosen bị bắt hoặc bị giết, khắc tên tuổi và quân hàm lên đó rồi trưng bày trong tủ kính ở nhà hắn ta!"

Thiếu tướng Schneider cau mày, cảm thấy câu chuyện này nghe quen quen.

Đột nhiên ông ta vỗ đùi, nhớ ra rồi, chẳng phải đây là chuyện ông ta đã bịa ra khi đang trong cơn kích động ngày hôm qua sao? Sao mới qua một đêm mà đã trở thành sự thật rồi?

Ông ta mở cửa, định mắng cho hai tên lính gác một trận vì dám buôn chuyện trong giờ làm việc, nhưng đột nhiên nhớ ra mình chưa mặc quần.

Thiếu tướng Schneider là người có thói quen cởi trần truồng khi ngủ vào mùa đông.

Vì vậy, ông ta bối rối đóng cửa lại, bỏ mặc hai người lính đang đứng hình ở ngoài.

Một lát sau, Schneider đã mặc quần áo chỉnh tề bước ra, nghiêm nghị hỏi hai người lính: "Tin đồn về Rokossovsky, các cậu nghe được từ đâu?"

"Cả đại đội cảnh vệ đều nói vậy, hình như là từ trung đội thông tin truyền ra ạ!" Một trong hai người lính gác trả lời.

Thiếu tướng Schneider: "Trung đội thông tin? Mẹ kiếp, lũ đó không lo làm việc, suốt ngày ngồi lê đôi mách! Gọi trung đội trưởng trung đội thông tin đến đây cho tôi!"

Hai người lính nhìn nhau, rồi người lính mang quân hàm thượng sĩ có đeo huân chương bị thương khẽ nhếch mép, người lính còn lại lập tức quay người chạy đi tìm trung đội trưởng trung đội thông tin.

Thiếu tướng Schneider đứng im tại chỗ, bị gió lạnh thổi đến run người: "Sao tự dưng lại lạnh thế này? Chết tiệt..."

Ông ta ngẩng đầu nhìn trời, những hạt mưa lập tức rơi xuống mặt.

Những hạt mưa rất nhỏ, mang theo hơi ẩm của gió biển.

Tâm trạng Schneider lập tức tụt xuống đáy vực.

Những ký ức liên quan đến bùn đất của năm ngoái ùa về trong tâm trí: "Rokossovsky khốn kiếp, hắn ta lại giở trò này!"

————

Vương Trung đứng trên bậc tam cấp trước cửa sở chỉ huy, ngẩng đầu nhìn bầu trời mưa bụi bay lất phất.

Pavlov chắp tay sau lưng nhìn trời: "Đúng là đến đúng lúc, như vậy thì năng lực hậu cần của quân địch ít nhất cũng phải giảm 50%, cho dù chúng có thiết lập lại tuyến đường tiếp tế, triển khai pháo phòng không để bảo vệ các vị trí trọng yếu thì lượng vật tư vận chuyển đến tiền tuyến cũng sẽ giảm đi đáng kể."

Popov: "Còn chúng ta có đường sắt, và cả nguồn cung cấp dồi dào từ Đồng minh chuyển đến qua tuyến đường Barakha-Balath."

Vương Trung gật đầu: "Phải, xét về mặt chiến lược thì chúng ta đã có đủ những quân cờ để giành chiến thắng rồi, bây giờ phải xem xét về mặt chiến thuật chúng ta có thể chặn đứng được quân Prosen hay không."

Pavlov: "Nhưng mà thời gian đóng băng ở hạ lưu sông Valdai sắp đến rồi, không chừng quân Prosen sẽ nhân cơ hội này tấn công tuyến đường sắt ở

bờ bên kia của chúng ta."

Vương Trung: "Đến lúc đó sẽ biết ai giỏi hơn trong việc đánh trận mùa đông, tôi rất nóng lòng muốn nhìn thấy kỵ binh của chúng ta vượt qua mặt băng tấn công vào tuyến hậu cần của quân Prosen."

Hắn nói xong, Pavlov và Popov đều cười. Yakov ở bên cạnh nhìn ba người này với ánh mắt nghi hoặc, ghi lại vào nhật ký chiến trường của mình: "Sáng sớm hôm nay, trời mưa, ba vị đầu não của Tập đoàn quân cùng cười với nhau như những kẻ phản diện. Rõ ràng là đang phải đối đầu với kẻ địch hùng mạnh, vậy mà bọn họ lại có vẻ mặt của người chiến thắng."

————

Bộ tư lệnh Tập đoàn quân phía Tây, đại tướng Gorky đưa tay ra hứng những hạt mưa không ngừng rơi xuống.

"Cuối cùng cũng đến rồi." Ông cảm thán.

Vị tham mưu trưởng mới của ông (vị tham mưu trưởng cũ đã được thăng lên làm tư lệnh Tập đoàn quân) cau mày nói: "Dùng khí hậu để chiến thắng kẻ địch có phần nào đó hơi gian trá."

"Nói như thế là sai rồi! Nếu nói như cậu thì việc dùng địa hình để chiến thắng kẻ địch cũng không vẻ vang gì, chỉ có đối mặt chém giết với nhau, giống như các đấu sĩ trong đấu trường La Mã mới là công bằng và danh dự. Nhưng nghệ thuật chiến tranh, vốn dĩ đã bao hàm cả việc lợi dụng khí hậu và địa hình rồi." Đại tướng Gorky nói rồi lau tay lên áo khoác, chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Ngừng một lát, ông nói tiếp: "Rokossovsky chính là bậc thầy về khoản này, năm ngoái ông ấy đã nhìn thấy trước được thời khắc này rồi."

Lúc này, hai vị tham mưu ôm một chồng tài liệu dày cộp tiến đến, chào Tham mưu trưởng: "Kế hoạch tấn công mùa đông đã xong ạ."

Tham mưu trưởng: "Tốt, tôi xem ngay..."

"Đưa đây cho tôi." Đại tướng Gorky trực tiếp nhận lấy kế hoạch tác chiến, lật ra phần tóm tắt liếc nhìn rồi lập tức đóng lại, trả cho Tham mưu trưởng, "Tốt, cứ thế mà thực hiện."

"Ông không xem kỹ một chút ạ?" Tham mưu trưởng kinh ngạc.

Đại tướng Gorky: "Vì giá trị của kế hoạch tấn công nằm ở chỗ chúng ta phát động tấn công. Chỉ cần quân Prosen ở đối diện cảm nhận được áp lực là được - bọn chúng chắc chắn sẽ cảm nhận được áp lực, binh lực của chúng ta đông hơn bọn chúng rất nhiều, hơn nữa còn tích trữ đạn dược trong thời gian dài như vậy.

"Điều mấu chốt của kế hoạch là trong ngày đầu tiên phải bắn ra 40 vạn quả đạn pháo, 40 vạn quả, hiểu chưa?"

Hai vị tham mưu phụ trách soạn thảo kế hoạch liếc nhìn nhau, đáp: "Báo cáo Đại tướng, không chỉ 40 vạn quả đâu ạ. Chúng tôi sẽ dựa theo tư tưởng chiến thuật của ông, phát động tấn công trên toàn tuyến, sau đó dồn quân dự bị vào những vị trí đã chọc thủng được, còn những cứ điểm khó công phá thì áp dụng chiến thuật vây hãm.

"Để đảm bảo kế hoạch được thực hiện, chúng tôi đã tập trung 2000 khẩu pháo ở phía trước toàn bộ chiến tuyến, mật độ 20 khẩu pháo trên một cây số.

"Mỗi khẩu pháo chúng tôi chuẩn bị 5 đơn vị cơ số đạn. Tất cả đều là đạn dược tích trữ được trong suốt 4 tháng qua."

Đại tướng Gorky hài lòng gật đầu: "Tốt, chính là như vậy. Rokossovsky rất giỏi trong khoản đột phá và bao vây chính xác, chiến thuật của ông ấy thật ra rất giống với quân Prosen, rất đẹp mắt. Tôi thì khác, kiểu đánh này mới là kiểu đánh của người Ant thực thụ.

"Hơn nữa thời điểm tôi lựa chọn để tấn công cũng khác với Rokossovsky, ông ấy sẽ không tấn công vào mùa lầy lội. Còn tôi thì lại cố ý chọn mùa lầy lội, như vậy mới có thể khiến quân Prosen trở tay không kịp."

Đại tướng Gorky chắp hai tay sau lưng, nhìn cơn mưa ngày càng lớn: "Chiến thắng quan trọng nhất trong mùa đông năm nay chắc chắn sẽ thuộc về Rokossovsky, đó là chiến thắng vĩ đại mà ông ấy đã nói với tôi từ năm ngoái. Còn cuộc tấn công của tôi ở mặt trận trung tâm sẽ giúp ông ấy giành được chiến thắng đó.

"Các nhà sử học quân sự đời sau sẽ nhớ đến cống hiến của tôi, hiểu chưa?"

Tham mưu trưởng có chút nghi ngờ: "Chẳng phải ông là tướng lĩnh thuộc phe Rokossovsky sao?"

"Đúng vậy, tôi dĩ nhiên là thuộc phe ông ấy." Gorky liên tục gật đầu, "Nhưng dù cùng là phe Rokossovsky thì cũng phải có phân chia thứ bậc chứ? Bên cạnh ông ấy có vị Tham mưu trưởng đã cùng ông ấy chinh chiến từ lâu, có Đức cha, còn có các sư đoàn trưởng bên dưới, chưa kể sắp tới còn có cả Kashukhov, Kirienko... Nhưng lịch sử sẽ nhớ rằng, cuộc tấn công của tôi cũng rất quan trọng."

Đại tướng Gorky ngẩng cao đầu: "Chiến thuật của tôi tuy là được khai sáng từ cuộc trò chuyện vu vơ với Rokossovsky, nhưng nó đích thực là chiến thuật của tôi! Sau này trong sách vở của Học viện Quân sự nhất định sẽ có một chương nói về nó!"

Nói rồi, ông ta hạ thấp giọng, lẩm bẩm: "Biết đâu tôi còn được phong Nguyên soái trước cả Rokossovsky ấy chứ - nếu cuộc tấn công diễn ra thuận lợi."

Tham mưu trưởng không biết có nghe thấy câu nói đó hay không, nhưng dù sao ông ta cũng giả vờ như không nghe thấy. Lúc này một trong hai vị

tham mưu rụt rè hỏi: "Vậy... định ngày nào sẽ tấn công ạ?"

Đại tướng Gorky suy nghĩ một chút rồi đáp: "4 ngày nữa đi, cần khoảng thời gian đó để truyền đạt kế hoạch tác chiến và các đơn vị tiến hành điều động, 5 giờ sáng ngày 25 bắt đầu pháo kích."

"Rõ!"

————

Bên phía Vương Trung.

Một chiếc mô tô phóng như bay trong màn mưa, dừng lại trước mặt ba người.

Một vị Giám mục bước xuống xe, tay trái giơ lên chào theo kiểu quân đội: "Đồng chí Tư lệnh!"

Vương Trung: "Ông là Giám mục Ilry, người đã kiên cường bảo vệ cao điểm vô danh trong suốt một ngày phải không?"

"Vâng." Vị Giám mục vô cùng cảm động, "Ngài biết tên tôi ạ?"

Vương Trung nhìn chằm chằm Ilry vài giây: "Lông mày của ông thật rậm."

"Hả?" Ilry ngạc nhiên trước câu nói đột ngột của Vương Trung, "Chuyện này... Hay là tôi cạo bớt đi?"

Vương Trung: "Không cần, không cần, lông mày rậm nhìn hiền lành. Trận chiến hôm qua, tôi đã theo dõi toàn bộ."

Ilry xúc động: "Quả nhiên là vậy! Tôi có cảm giác ngài đang ở trên trời nhìn xuống chúng tôi!"

Vương Trung: "Khụ... Tốt hơn hết là ông nên ít nói mấy câu kiểu như "ở trên trời" đấy, tôi còn chưa chết đâu."

"Xin lỗi ngài!" Ilry vội vàng chào theo kiểu quân đội.

Vương Trung: "Không sao, tôi chỉ đùa thôi. Ông đi ăn cơm đi, đầu bếp người Ciris của tôi nấu ăn rất ngon, hôm nay tôi đã đặc biệt yêu cầu anh ta làm một bữa thịnh soạn đấy."

"Cảm ơn ngài rất nhiều!" Ilry đáp lớn.

Vương Trung: "Được rồi, đừng chào nữa, mau đi ăn cơm đi."

Ilry xoay người định đi, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, ông ta quay người lại: "Tướng quân, hôm nay vào thời điểm nguy cấp nhất, một chiếc xe tăng KV đã xoay chuyển tình thế. Nhưng đáng tiếc là chiếc xe tăng đó đã bị quân địch bắn hỏng, khi tôi giao lại trận địa cho Lữ đoàn bộ binh hải quân 393, tôi đã thu hồi được một số thứ từ đống đổ nát, là một Giám mục quân đội, tôi có trách nhiệm phải xin truy tặng danh hiệu cho họ."

Nói rồi Ilry quay lại chỗ chiếc mô tô, lấy ra một chiếc ba lô từ trong thùng xe, xách đến trước mặt Vương Trung, lấy từng món đồ bên trong ra.

Chiếc quân hàm bị đốt cháy đen, tấm ảnh bị cháy mất một nửa, chiếc mũ bị cháy đen thui...

Vương Trung cầm chiếc quân hàm lên, anh ta chắc chắn mình đã từng nhìn thấy chiếc quân hàm này, nó nằm trên vai của Thiếu tá Romanov - Trung đoàn trưởng Trung đoàn xe tăng đột phá hạng nặng số 21.

"Số hiệu chiến thuật của chiếc xe tăng đó có phải là 2101 không?" Anh ta hỏi.

"Vâng." Ilry kinh ngạc, "Ngài biết vị Thiếu tá này ạ?"

Vương Trung: "Tôi biết, hôm qua trước khi anh ta lên đường ra chiến trường, tôi có gặp qua." Vương Trung nói, "Trong tổ lái có ai sống sót không?"

Ilry: "Không còn ai cả. Thiếu tá Romanov là người sống sót cuối cùng, anh ta đã rời khỏi xe tăng và tiếp tục chiến đấu cho đến khi bị trúng đạn vào đầu. Bởi vì anh ta đã ra khỏi xe tăng nên những thứ này mới còn sót lại, bên trong xe đã bị thiêu rụi đến mức cả mũ cũng bị nung chảy rồi."

Vương Trung một tay cầm chiếc quân hàm, một tay cầm nửa tấm ảnh, anh ta không biết cô gái trong ảnh là con gái hay bạn gái của Romanov - có lẽ là con gái.

Mưa như trút nước, những hạt mưa to như hạt đậu đập vào mặt Vương Trung.

Pavlov ngẩng đầu lên: "Chết tiệt, sao tự nhiên mưa to thế nhỉ?"

Vương Trung: "Bởi vì Mẹ Nga đang khóc."

Yakov im lặng ghi lại câu nói đó vào sổ.

Vương Trung cất di vật, nói với Ilry: "Để đó cho tôi, tôi sẽ tự tay mang đến cho gia đình anh ta."

Ilry im lặng chào theo kiểu quân đội, sau đó trèo lên xe máy, rồ ga phóng đi.

(Hết chương)

Chương 348: Xoáy nước trong màn mưa

2024-08-08

Khi chiếc mô tô chở Ilry lao đi như bay, một chiếc xe tải Studebaker chạy đến, một vị Thiếu tướng nhảy xuống xe, liếc nhìn Vương Trung một cái, sau đó chỉnh lại trang phục dưới màn mưa, đội mũ lên.

Pavlov: "Vị này chắc là Thiếu tướng Korodov - Quân đoàn trưởng Quân đoàn bộ binh 71 mới đến, đội tiên phong của ông ta vừa mới đến, tôi đã

sắp xếp để đưa họ ra tiền tuyến rồi."

Vương Trung: "Tôi biết rồi. Yakov, đi thông báo cho anh Trần đầu bếp chuẩn bị món đầu sư tử đi. Để cho vị Quân đoàn trưởng này ăn cơm xong rồi hãy ra tiền tuyến."

Yakov đáp một tiếng, gói ghém cẩn thận di vật vừa nhận được từ tay Vương Trung vào túi, sau đó mới xoay người rời đi.

Korodov bước lên bậc thang, giơ tay chào theo kiểu quân đội: "Tướng quân! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Rất hân hạnh được chiến đấu dưới trướng ngài!"

Vương Trung đáp lễ, nghiêm nghị đáp lại: "Hoan nghênh đến với địa ngục."

Korodov cười lớn: "Tuyệt vời, vậy là chúng ta chắc chắn sẽ được phong danh hiệu Cận vệ rồi, nghe nói bộ binh Cận vệ bắt đầu được trang bị loại súng tiểu liên không tiếng động đó phải không?"

Vương Trung: "Gọi là súng trường tấn công, hiện tại chỉ có bộ binh Cận vệ dưới trướng tôi mới được trang bị."

"Bây giờ chúng tôi đang ở dưới trướng ngài, chỉ còn thiếu danh hiệu Cận vệ nữa thôi." Nói xong, Korodov lại chào theo kiểu quân đội: "Vậy tôi xin phép đi trước, Tướng quân!"

Vương Trung: "Khoan đã! Ăn cơm xong rồi hãy đi."

"Nhưng tình hình rất khẩn cấp, trên đường đến đây, chúng tôi đã nhìn thấy rất nhiều thương binh, còn nhiều hơn cả số lượng thương binh tôi nhìn thấy trong cả năm ngoái cộng lại, tôi phải nhanh chóng đến tiền tuyến..." Korodov cố gắng tranh luận.

Vương Trung cắt ngang: "Ăn cơm xong rồi hãy đi! Chiến trường ở đó, nó không chạy mất được đâu. Bảo quân lính của ông dừng lại ăn cơm, ăn uống đồ nóng cho ấm bụng."

Korodov còn muốn tranh luận tiếp, nhưng ông ta bỗng nhiên nhìn thấy điều gì đó trong ánh mắt của Vương Trung.

Ông ta chào Vương Trung lần thứ ba: "Cảm ơn đồng chí Tư lệnh."

Vương Trung gật đầu: "Không có gì."

Vài giây sau, anh ta lại lẩm bẩm một câu: "Không có gì."

————

Sáng sớm ngày 21 tháng 10 năm 915, trời mưa to.

Sở chỉ huy hợp đồng của Sư đoàn Thiết giáp số 9 và Sư đoàn Thiết giáp - Phóng lựu số 9 thuộc Quân đoàn Thiết giáp số 14 của quân đội Prosen.

Sư đoàn Thiết giáp số 9 và Sư đoàn Thiết giáp - Phóng lựu số 9 vốn dĩ là do cùng một đơn vị huấn luyện được mở rộng quy mô mà thành, trong quân đội Prosen, việc hai sư đoàn có cùng một phiên hiệu nhưng thuộc hai binh chủng khác nhau được thành lập từ cùng một đơn vị huấn luyện là chuyện rất phổ biến.

Ví dụ như Sư đoàn Thiết giáp số 16 và Sư đoàn Thiết giáp - Phóng lựu số 16 cũng có chung nguồn gốc như vậy, đương nhiên là về sau, hai sư đoàn này đều được bổ sung tân binh từ các nơi khác nhau nên đặc điểm "xuất thân" cũng dần bị mờ nhạt.

Thiếu tướng Schmidt đi đi lại lại trong sở chỉ huy: "Sao vẫn chưa bắt đầu vậy?" [Nguyên tác quả thực là Schmidt, có lẽ là họ hoặc tên của Schneider]

Thiếu tướng Hopf đáp: "Rõ ràng là trời mưa thế này thì không thể sử dụng đạn khói được. Trời mưa như trút nước thế này... Đạn khói sẽ không có tác dụng gì đâu."

Lúc này, một sĩ quan phụ tá của Schmidt nói: "Tướng quân, trời mưa to như vậy sẽ che khuất tầm nhìn, hay là chúng ta thử cho bộ binh tấn công?"

Thiếu tướng Schmidt: "Ý anh là muốn tôi cho bộ binh tấn công trong khi không có pháo binh yểm trợ, cũng không có màn khói che chắn sao?"

Thiếu tướng Hopf: "Đạn dược của Sư đoàn chúng ta vẫn còn nguyên vẹn, hơn nữa chúng ta còn có rất nhiều súng cối, pháo bộ binh được biên chế cho cấp tiểu đoàn và trung đoàn, cộng thêm một tiểu đoàn pháo tự hành. Tôi thấy có thể tấn công, pháo binh của Sư đoàn chúng ta sẽ yểm trợ, còn các anh cho xe tăng tiến lên hỗ trợ."

Schmidt nhìn chằm chằm ra bên ngoài vài giây, gật đầu: "Được rồi. Thử xem sao, nếu phát hiện ra hỏa lực chống tăng mạnh ở trên trận địa của quân địch thì lập tức rút lui, đợi đến khi nào tạnh mưa thì tiếp tục tấn công theo kế hoạch ban đầu."

Thiếu tướng Hopf lập tức vung tay, đám tham mưu dưới trướng ông ta vội vàng bắt tay vào việc.

Nhìn thấy mệnh lệnh tấn công được truyền đạt đến từng cấp một, Thiếu tướng Hopf vỗ vai người bạn cũ: "Yên tâm đi, cho dù Rokossovsky có bày ra thứ pháo tự hành gọi là "xoáy nước" kia thì bộ binh của chúng ta vẫn có thể đối phó được! Thứ pháo tự hành đó, dù sao thì cũng không có tháp pháo, khả năng phòng ngự rất hạn chế, khi bị bộ binh áp sát thì còn yếu ớt hơn cả xe tăng.

"Trước đó anh cũng nói rồi đấy, trấn giữ cao điểm vô danh chỉ là đám tân binh của quân đội Ant thôi."

Schmidt gật đầu: "Ừ, trước đó chúng ta đã chiếm được một phần trận địa trong thời gian ngắn, thu được một số tài liệu và bắt sống được vài tên lính

bị thương. Đám lính Ant trên trận địa đó mới chỉ nhập ngũ được hơn 3 tháng, số lượng đạn bắn ra trước khi lên trận địa chưa đến 50 viên."

Thiếu tướng Hopf tự tin nói: "Vậy thì xong rồi, hôm nay cao điểm vô danh chắc chắn sẽ bị chúng ta chiếm được. Sau đó tôi sẽ đề nghị đổi tên nó thành "Cao điểm Sư đoàn Thiết giáp số 9", để tưởng nhớ những người lính đã hy sinh."

Lúc này, một vị tham mưu chạy đến báo cáo với Thiếu tướng Hopf: "Pháo binh đã sẵn sàng khai hỏa, Tướng quân!"

"Rất tốt. Khai hỏa!"

————

8 giờ 21 phút ngày 21, cao điểm vô danh, sau khi pháo kích kết thúc, trời vẫn mưa to.

Thiếu tướng Aromeyev ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh.

Ông ta có thể nghe thấy các chỉ huy của tiểu đoàn và trung đoàn bộ binh hải quân đang lớn tiếng báo cáo tình hình.

Mưa to khiến tầm nhìn trở nên rất kém cỏi, toàn bộ thế giới đều tối tăm mờ mịt. Aromeyev đánh giá một chút tầm nhìn hiện tại, cảm thấy xe tăng "Xoáy Nước" mai phục trên trận địa nhiều nhất là có thể công kích mục tiêu cách xa ba trăm mét.

Chỗ xa hơn căn bản chẳng nhìn thấy gì.

Ngay cả khoảng cách 300 mét này, cũng chỉ có thể đại khái nhắm chuẩn một chút, không thể công kích chính xác, dù sao xe tăng kẻ địch ở khoảng cách này có thể chỉ là một đống đen.

Điều này khiến cho ưu điểm đáng sợ nhất của "Xoáy Nước" bị thời tiết xóa nhòa!

Ở Balath, Aromeyev đã từng thấy cảnh "Xoáy Nước" bắn tỉa chuẩn xác ở cự ly dài, những thủ hạ tinh nhuệ của Rokossovsky này có thể bắn trúng xe tăng của kẻ địch ở khoảng cách 1800 mét.

Chỉ dùng mắt thường nhìn, xe tăng cách 1800 mét chỉ nhỏ bằng một chấm.

Mà đám kíp lái xe tăng "Xoáy Nước" có thể bắn trúng chính xác, còn có thể đánh xuyên nhược điểm (Aromeyev không biết tiêu chuẩn thiết kế của "Xoáy Nước" nên tưởng rằng chúng nhắm vào điểm yếu).

"Thời tiết chết tiệt." Chuẩn tướng Aromeyev chửi một câu.

Lúc này, Tham mưu trưởng Lữ đoàn nói: "Nói không chừng người Prosen biết "Xoáy Nước" ở đây, nên mới bắn đạn khói, bây giờ mưa to, đạn khói không dùng được, "Xoáy Nước" mới có tầm bắn 300 mét."

"Anh nói cũng đúng." Aromeyev gật đầu.

Lúc này, quan sát viên hô: "Nghe kìa!"

Aromeyev và Tham mưu trưởng đồng thời im lặng, rất nhanh bọn họ đã nghe thấy tiếng động cơ.

Aromeyev: "Chuẩn bị chiến đấu!"

Mệnh lệnh của ông ta không ngừng được truyền xuống, phảng phất như không ngừng sinh ra tiếng vọng: "Chuẩn bị chiến đấu!" "Chuẩn bị chiến đấu!"

Aromeyev rất tự tin vào binh sĩ của mình, bởi vì bọn họ là lính thủy đánh bộ đã trải qua thử thách lâu năm, là "Hắc Tử Thần" mà người Prosen khiếp sợ, nếu họ đều không ngăn được người Prosen, thì không ai ở Ant ngăn cản được nữa, hôm nay Cao điểm Vô Danh chắc chắn sẽ thất thủ.

Về phần thương vong, hôm qua khi đến trận địa, nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc kia, Aromeyev đã sớm gạt bỏ hai chữ thương vong ra khỏi đầu.

Cho dù Lữ đoàn 393 có chiến đấu đến người cuối cùng, ông cũng sẽ bám trụ trên trận địa, yểm trợ cho xe tăng "Xoáy Nước" quý giá di chuyển.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển, trong vũng nước nhỏ bên ngoài chiến hào xuất hiện gợn sóng dày đặc, giống như vảy cá.

Nơi xa xuất hiện từng bóng đen, hơn nữa càng lúc càng lớn.

"Xoáy Nước" vẫn không khai hỏa, quả nhiên là bởi vì mưa quá lớn nên không nhìn rõ nhược điểm sao?

Aromeyev mím môi, bắt đầu cân nhắc xem rốt cuộc lính thủy đánh bộ có thể đổi được bao nhiêu xe tăng địch.

Dựa theo tỉ lệ đánh một chiếc xe tăng phải hy sinh ba người để tính toán ——

Đột nhiên, "Xoáy Nước" khai hỏa!

Đạn pháo bắn trúng một bóng đen một cách chính xác, sau đó bóng đen đó lập tức bùng nổ, lưỡi lửa phun ra từ nắp pháo cao hai mét, trong màn mưa tựa như ngọn đuốc sáng rực.

Ngay sau đó tất cả "Xoáy Nước" đều bắt đầu bắn, toàn bộ trận địa đều là khói bụi do nòng pháo 100mm tạo ra —— sau đó khói bụi bị cơn mưa lớn nhanh chóng cọ rửa sạch sẽ, tầm nhìn cũng lập tức khôi phục rõ ràng.

Đợt bắn thứ hai bắt đầu!

Chỉ trong chớp mắt, trước trận địa tất cả đều là ngọn đuốc bùng cháy, màn mưa bị ánh lửa chiếu sáng, đội hình dàn trải của quân Prosen vốn bị che giấu trong mưa cũng hiện rõ mồn một.

Súng máy hạng nặng nhân cơ hội khai hỏa, hỏa lực đan xen của đạn lửa xuyên thủng màn mưa.

"Xoáy Nước" đồng loạt khai hỏa đợt thứ ba.

Xe tăng của kẻ địch đã bắt đầu rút lui, tất cả đều lùi về khoảng cách năm sáu trăm mét, kết quả vẫn bị bắn trúng, bốc cháy dữ dội.

Aromeyev rốt cuộc cũng nhận ra, thứ đồ chơi "Xoáy Nước" này, khi đối mặt với xe tăng chủ lực của Prosen, hễ bắn trúng là xuyên, xuyên là phá hủy, căn bản không cần nhắm vào điểm yếu gì cả.

Vừa rồi, "Xoáy Nước" đợi quân địch đến khoảng cách 300 mét mới đánh, có lẽ là để đề phòng kẻ địch chạy mất.

Bây giờ thì hay rồi, kẻ địch đã rút lui về phía sau đến bảy tám trăm mét, "Xoáy Nước" vẫn đang khai hỏa, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy xe tăng của Prosen bị bắn trúng, biến thành ngọn đuốc.

Aromeyev đợi khoảng năm phút, "Xoáy Nước" rốt cuộc cũng im lặng.

Trong tầm mắt của ông ta đã không còn vật gì chuyển động.

Khoảng hơn ba mươi chiếc xe tăng Prosen đang bốc cháy, xe tăng thông thường mà bị bắn trúng, cho dù với khả năng sửa chữa của Prosen, thì hơn phân nửa cũng không sửa chữa được, chỉ có thể bỏ đi.

Còn những chiếc xe tăng bất động kia, sau khi chiếm lĩnh Cao điểm Vô Danh, có lẽ người Prosen sẽ sửa chữa lại.

Chuẩn tướng Aromeyev thở phào nhẹ nhõm: "Hôm nay, đợt tấn công đầu tiên đã bị đánh lui, báo cho mọi người, rút về hầm pháo chuẩn bị tránh pháo kích. Dựa theo cách đánh của Prosen, pháo kích sắp đến rồi."

Tham mưu trưởng: "Bọn họ còn đạn pháo sao? Không phải nói trước đó không quân đã ném bom hết đạn pháo rồi à?"

Chuẩn tướng Aromeyev nhún vai, vừa lúc này trên bầu trời truyền đến tiếng rít chói tai.

"Xem ra bọn họ vẫn còn." Chuẩn tướng nói, đồng thời nằm sấp xuống thành chiến hào đầy bùn đất.

————

"Cậu nói tổn thất bao nhiêu?" Thiếu tướng Schmidt gầm lên.

"Có 31 chiếc Panzer III và 11 chiếc Panzer IV không quay về, Tiểu đoàn Thiết giáp số 2 tổn thất hơn 1/3." Sĩ quan phụ tá vẻ mặt khó coi nói: "Dự đoán của ngài rất chính xác, những khẩu pháo tự hành hôm qua không rút đi, mà là mai phục trên cao điểm."

Thiếu tướng Schmidt hừ lạnh một tiếng: "Tuy tôi đoán đúng, nhưng tôi chẳng vui chút nào!"

Lúc này, Thiếu tướng Hopf đề nghị: "Hay là để lính ném lựu đạn bọc thép của tôi bò lên, lợi dụng trời mưa đánh lén, áp sát rồi đánh chiếm trận địa!"

"Lẽ ra phải làm vậy từ sớm!" Thiếu tướng Schmidt nói: "Chỉ một lần tấn công vừa rồi, trong vòng mười mấy phút, Tiểu đoàn Thiết giáp của tôi đã tổn thất nặng nề hơn cả ngày hôm qua!"

Tiểu đoàn thiết giáp của Prosen đều là đại đội, một tiểu đoàn có hơn 100 xe tăng là chuyện bình thường, Tiểu đoàn Thiết giáp số 2 chỉ một lần xung phong đã mất đi 1/3 quân số, bất kỳ vị sư đoàn trưởng thiết giáp nào cũng sẽ cảm thấy xót xa.

Thiếu tướng Hopf an ủi người bạn: "Chuyện tiếp theo cứ giao cho chúng tôi, trước tiên cứ pháo kích dọn đường, để cho quân của tôi nhân lúc pháo binh bắn yểm trợ mà lặng lẽ tiếp cận trận địa."

(Hết chương)

Tháng bảy tổng kết

2024-08-08

Mỗi tháng tổng kết như thường lệ, tôi sẽ đăng hình ảnh tiến độ.

Thật ra tháng bảy tôi cũng không lười biếng lắm, chỉ là mấy ngày cuối tháng có việc bận, cho nên đành phải cập nhật ít đi. Mục tiêu của tôi vẫn không thay đổi, đó là trước khi Black Myth: Wukong bán ra sẽ bổ sung đủ 81 chương.

Hai mươi ngày tiếp theo, ngày nào cũng phải cập nhật mới được, nếu không Hầu ca sẽ chê chúng ta không thành tâm.

Vì vậy, chương xin nghỉ phép số một cũng sẽ không có, vừa hay hôm nay là ngày thành lập Quân đội, chúng ta hãy cùng nhau ăn mừng bằng cách cập nhật thêm chương mới.

Phần quân viễn chinh Balath chủ yếu là để tôi thử sức với đề tài tác chiến đặc biệt, nhân tiện cho bí ngô lên sàn. Có lẽ nhiều độc giả mới chưa biết, tôi rất thích đưa hình ảnh quả bí ngô vào trong mỗi cuốn sách của mình, bởi vì tôi rất thích bộ phim "La Grande Vadrouille" của Pháp. Có thể nói bộ phim hài này đã thức tỉnh khiếu hài hước của tôi.

Ngoài quả bí ngô, "La Grande Vadrouille" còn có rất nhiều tình tiết kinh điển, có thể đưa vào trong truyện. Ví dụ như trong thời gian diễn ra câu chuyện, quân Đồng minh sắp sửa tiến hành cuộc oanh tạc quy mô lớn vào Prosen, chúng ta có thể sử dụng chi tiết về trà "Âm Dương", hay khi chiếm lại thành phố Agasukov, chúng ta có thể sử dụng chi tiết về vị nhạc trưởng.

Tóm lại, tôi nhất định phải đưa hình ảnh quả bí ngô vào mỗi cuốn sách của mình, thậm chí tôi đã lên kế hoạch cho sự xuất hiện của nó trong cuốn sách tiếp theo.

Thôi không dài dòng nữa, tôi phải tiếp tục viết đây. Hi vọng chương tiếp theo sẽ sớm ra mắt các bạn.

(Hết chương)

Chương 349: Lính Ném Lựu Đạn Bọc Thép vs Hắc Tử Thần (Bổ sung chương 2081)

2024-08-09

Trời mưa to cộng thêm pháo kích khiến Chuẩn tướng Aromeyev gần như không nghe thấy và cũng không nhìn thấy gì.

Chờ đến khi pháo kích kết thúc, ông ta lập tức hô lớn: "Bắn như vậy, chắc chắn là bộ binh địch đã mò đến gần rồi! Chuẩn bị chiến đấu!"

Vừa dứt lời, tiếng súng đã vang lên từ phía Tây trận địa.

Là tiếng súng tiểu liên PPSh-41, có người đang gào thét điều gì đó.

Tiếp theo là tiếng lựu đạn nổ vang trời.

Chuẩn tướng Aromeyev lập tức hiểu ra: "Quân địch đã áp sát! Chúng mạo hiểm tiến công dưới làn pháo của chính mình, áp sát đến sát trận địa rồi! Chuẩn bị chiến đấu bằng mọi giá, bảo vệ "Xoáy Nước"!"

Lúc này, tiếng súng vang lên từ bốn phương tám hướng, rõ ràng là quân Prosen đã chia thành nhiều mũi, áp sát tất cả các vị trí trên Cao điểm Vô Danh.

Chuẩn tướng Aromeyev cầm lấy khẩu PPSh-41 đặt bên cạnh lan can, kiểm tra ổ đạn, xác định không bị lọt quá nhiều cát sau đó mới lắp hộp tiếp đạn, lên đạn: "Tất cả chuẩn bị, lính thủy đánh bộ chúng ta chưa bao giờ sợ đánh giáp lá cà!"

————

Hạ sĩ Hans vừa bò trên mặt đất vừa tiến về phía trước.

Đạn pháo bắn yểm trợ từ trên đầu liên tục bay qua, rơi xuống sườn núi phía trước cách đó hơn một trăm mét.

Anh ta nghe thấy người lính mới bên cạnh càu nhàu: "Lỡ mà bắn lệch trúng vào đầu chúng ta thì sao?"

Hạ sĩ nói: "Cậu muốn sống sót trên chiến trường này, thì đừng có mà lo mấy chuyện đó. Càng lo lắng thì nó càng dễ xảy ra. Cúi đầu xuống, bò nhanh lên, áp sát chiến hào thì ném lựu đạn dọn sạch, sau đó là đánh tiếp."

Người lính mới im miệng, lặng lẽ bò về phía trước.

Đám lính nhanh chóng áp sát chiến hào, cuối cùng, Trung úy dẫn đầu ra lệnh cho cả đội dừng lại.

Phía trước là phạm vi hỏa lực bắn yểm trợ, tiếp tục tiến lên sẽ bị chính pháo binh của mình bắn chết.

Rất nhanh, mệnh lệnh nghỉ ngơi tại chỗ được truyền xuống.

Hạ sĩ Hans thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn người lính mới.

Mặc dù không nhìn thấy rõ mặt mũi người lính mới, nhưng anh ta có thể cảm nhận được sự căng thẳng của cậu ta, bèn lên tiếng động viên: "Yên tâm đi, lính tráng Ant trên chiến hào cũng giống như cậu, đều là lính mới, hơn nữa cậu đã được huấn luyện sáu tháng, bắn hơn một nghìn viên đạn, còn làm việc trong trại lao động nửa năm trời. Còn lính mới của Ant chỉ được huấn luyện ba tháng, bắn được khoảng năm mươi viên đạn là nhiều."

Người lính mới: "Tôi nghe nói, thương vong của bên phòng thủ lúc nào cũng lớn hơn bên tấn công."

Hạ sĩ Hans gật đầu: "Đúng vậy. Mấy tên lính mới kia vừa nhìn thấy lựu đạn là sợ đến ngây người, thế là bị nổ chết. Lúc đó chúng ta sẽ thừa cơ xông lên, nhớ kỹ, khi gặp lính Ant phải hét thật to, lính mới nghe thấy tiếng hét sẽ hoảng sợ, đây là kinh nghiệm tôi rút ra được sau khi giết vô số lính mới của Ant."

"Hét lên ạ, tôi nhớ rồi." Người lính mới hít một hơi thật sâu.

Lúc này, những tiếng pháo rít trên đầu mọi người bỗng nhiên biến mất.

Tiếng nổ phía trước cũng im bặt, xung quanh đột nhiên yên tĩnh lạ thường, chỉ còn lại tiếng mưa rơi tí tách.

Sự yên tĩnh chỉ kéo dài chưa đầy ba giây, mệnh lệnh mới được truyền xuống: "Nhanh chóng bò lên phía trước, quân địch cách 50 mét!"

"Xung phong!" Hạ sĩ Hans lấy một quả lựu đạn ra, ngậm vào miệng, sau đó nhanh chóng bò lên.

Anh ta nghe thấy tiếng thở dốc của người lính mới, có vẻ như cậu ta bò chưa được thành thạo, bò được một lúc là hụt hơi.

Đột nhiên, tiếng súng vang lên từ hướng Tây trận địa.

Hạ sĩ chỉ liếc nhìn về phía Tây, sau đó tiếp tục bò lên.

Anh ta nghe thấy tiếng thở dốc của người lính mới phía sau, nhưng cậu ta không bò theo mình, bèn lập tức quay đầu lại, sau đó đá vào tay người lính mới, miệng phát ra tiếng "Chít chít" - bởi vì đang ngậm lựu đạn nên anh ta không thể nói chuyện.

May là người lính mới cũng đã tỉnh ngộ, nhìn Hạ sĩ Hans, rồi tiếp tục bò lên.

Hans vừa quay đầu về phía trước, đã nhìn thấy một người lính đang ném lựu đạn về phía chiến hào.

Sau đó, anh ta nhìn thấy một bàn tay thò ra từ trong chiến hào, bắt được quả lựu đạn, rồi ném ngược trở lại.

Bùn đất do vụ nổ bắn lên cao như vòi rồng, thậm chí còn có thể nhìn thấy cả chiếc mũ sắt bị lựu đạn nổ hất tung lên.

Hans kinh ngạc đến mức ngây người.

Ngay sau đó, càng nhiều lựu đạn được ném ra từ trong chiến hào, tạo thành một bức tường đất trước mặt.

Nhưng cơn mưa như trút nước nhanh chóng đánh bật đất đá trở lại mặt đất.

Tiếng súng máy vang lên, hỏa lực của súng máy quét qua, để lại vệt sáng trên mắt Hans.

Do mưa quá to khiến tầm nhìn bị hạn chế, xạ thủ súng máy rõ ràng là không ngắm bắn kỹ càng, chỉ bắn đại theo cảm tính.

Làn đạn bay sượt qua đầu Hạ sĩ Hans, theo bản năng, anh ta nằm sấp xuống, áp sát mặt đất, cố gắng núp sau mũ sắt, cầu mong nó đủ cứng để đỡ đạn.

Anh ta nghe thấy tiếng đạn găm vào thịt ở bên cạnh - âm thanh này khác với âm thanh "Phập" khi bắn trúng đất.

Hạ sĩ Hans quay đầu lại, nhìn thấy người Hạ sĩ bên trái đang nằm trên mặt đất, đầu nghiêng sang một bên, chiếc mũ sắt đã rơi ra khỏi đầu.

Máu từ lưng người Hạ sĩ chảy ra, loang lổ trên nền đất, rõ ràng là anh ta đã bị trúng đạn lạc.

Hạ sĩ Hans tức giận chửi thề một câu, lấy quả lựu đạn ra khỏi miệng, giật kíp nổ rồi ném về phía trước.

Quả lựu đạn phát nổ bên cạnh ụ súng máy, mặc dù không ném trúng mục tiêu, nhưng cũng khiến tiếng súng máy tạm thời im bặt.

Hạ sĩ Hans tranh thủ thời gian tiếp tục bò lên phía trước, vừa bò vừa động viên người lính mới: "Nhanh lên! Tình huống hiện giờ rất nguy hiểm, cho dù đối phương là lính mới cũng có thể dễ dàng giết chết chúng ta, xông vào chiến hào giáp lá cà mới có cơ hội sống sót!"

Người lính mới: "Vâ-Vâng! Hộc... hộc..."

Rõ ràng là người lính mới đã quá hồi hộp đến mức thở không ra hơi.

Súng máy lại nổ, nhưng người bắn là Hans hạ sĩ và mặt đất phía sau người lính.

Lúc này đã có rất nhiều lính Prosen nhảy lên xông vào chiến hào, nhưng những người này hiển nhiên không nhanh chóng khống chế được chiến hào

như Hans hạ sĩ dự liệu.

Vốn là điểm hỏa lực cần được xử lý đầu tiên vẫn tiếp tục bắn.

Hans hạ sĩ lại mò lấy một quả lựu đạn, mở nắp kéo chốt, cầm trong tay một giây rồi mới vung tay ném ra.

Lần này quả lựu đạn rơi chính xác vào điểm hỏa lực, ngay sau đó, đất bùn do vụ nổ hất tung lên lập tức vỡ tung.

Hans hạ sĩ đứng dậy, tay cầm tiểu liên, sải một bước dài tới mép chiến hào, hét lớn một tiếng vào bên trong, sau đó lại xả súng bắn phá.

Đạn tiểu liên găm thẳng vào hai tên lính đang bị lựu đạn nổ ngã dúi dụi.

Tên lính thứ ba vừa từ góc chiến hào rẽ ra, chắc là muốn tiếp tục bắn, kết quả vừa thấy Hans hạ sĩ,

hắn lập tức giơ khẩu tiểu liên trong tay lên, còn chưa kịp bóp cò đã bị bắn trúng.

Hans hạ sĩ một hơi nã hết 30 viên đạn vào chiến hào, sau đó định cúi xuống thay hộp đạn thì bỗng nghe thấy tiếng súng PPSh-41.

Hắn quay phắt đầu về phía tiếng súng, nhưng chỉ nhìn thấy chiếc áo thủy thủ của xạ thủ.

"Ơ, không đúng!", Hans hạ sĩ nghĩ trong lúc ngã xuống, "Không phải nói toàn là lính mới sao? Sao chúng lại không mặc quân phục màu kaki kỳ quặc của Ant?"

"Cổ áo lật, quân phục màu đen, dải ruy băng trên mũ... Đây rõ ràng là lính thủy đánh bộ tinh nhuệ của Ant! Là Hắc Tử Thần!", Hans thầm kêu lên.

Ý nghĩ cuối cùng của Hans hạ sĩ là: "Mình thế mà lại hạ gục được ba tên Hắc Tử Thần trong một lần xung phong, cũng đáng tự hào rồi".

Hắn ngã xuống đất, nhìn lên bầu trời, nước mưa không ngừng rơi, cuốn theo máu tươi thấm vào lòng đất.

Người lính đi theo phía sau vừa nhìn thấy tình hình này liền lập tức nằm rạp xuống đất run rẩy, đến cả lựu đạn cũng chẳng buồn ném.

————

Aromeyev bắn một loạt đạn ngắn, hạ gục tên lính phóng lựu đang định men theo chiến hào xông lên, sau đó hét lớn: "Đánh bật chúng ra khỏi chiến hào! Hỏa lực tự động của chúng ta mạnh hơn, chúng ta chiếm ưu thế!".

Tiểu đội bộ binh Prosen dồn hết tài nguyên vào súng máy hạng nặng, trong tay lính chỉ có loại súng trường lên đạn từng viên như Karabiner 98k, ngay cả lính phóng lựu cũng không được trang bị súng tiểu liên cho tất cả, thông thường chỉ có sĩ quan mới có.

Còn lính thủy đánh bộ thì gần như ai cũng có súng tiểu liên.

Nói về hỏa lực tự động, bên phía Ant quả thực chiếm ưu thế hơn.

Nghe theo mệnh lệnh của Aromeyev, lính thủy đánh bộ đồng lòng, nhất tề phản công, đẩy lùi đám lính Prosen đang xông vào chiến hào.

Aromeyev đứng bật dậy, rút lá cờ Thánh Andrew của Hải quân được cắm bên cạnh sở chỉ huy, một tay cầm cờ, tay kia cầm tiểu liên bắn xối xả.

"Xông lên! Hôm nay cho lũ Prosen thấy thế nào là Hắc Tử Thần!".

"Uraa!".

Tiếng hô "Uraa" vang dội khắp chiến trường.

————

Hopf thiếu tướng cau mày, nhìn viên tham mưu đến báo cáo: "Anh nói gì?".

"Tấn công của chúng ta bị đẩy lùi rồi, thưa ngài".

"Bị một đám tân binh á?", Hopf đứng phắt dậy, đập bàn, "Thế này thì còn ra thể thống gì nữa? Mặt mũi lũ lính phóng lựu của chúng ta biết giấu vào đâu?".

"Báo cáo từ tiền tuyến nói rằng những người trong chiến hào mặc quân phục màu đen, cổ áo lật, lá cờ cũng không phải là quân kỳ của Lục quân mà là cờ Thánh Andrew màu xanh trắng".

Hopf thiếu tướng sững người: "Lính thủy đánh bộ? Hắc Tử Thần?".

Ông ta nhìn sang Schneider thiếu tướng, người bạn học cùng khóa ở trường quân sự.

Schneider vội vàng xua tay: "Không, không, không phải đâu. Hôm qua rõ ràng toàn là lính mới mà! Chúng tôi không hề biết Hắc Tử Thần đã đến, hoàn toàn không biết!".

"Cậu hại tôi rồi!", Hopf thiếu tướng gắt lên, "Hắc Tử Thần được trang bị toàn súng tiểu liên, tinh thần chiến đấu cao, chiến thuật thuần thục, thể hình còn to lớn hơn cả lính Ant bình thường, cậu hại tôi rồi!".

Ông ta quay sang viên tham mưu: "Thương vong thế nào?".

"Vẫn đang thống kê ạ".

Hopf thiếu tướng lắc đầu: "Xem ra chỉ còn cách chờ mưa tạnh, sau đó dùng đạn khói yểm trợ, tăng gấp đôi binh lực đánh úp thôi! Xe tăng của cậu cũng phải tham chiến, dùng hỏa lực súng máy và pháo hạng nặng áp chế Hắc Tử Thần!".

Schneider thiếu tướng vỗ ngực: "Không thành vấn đề! Chỉ cần che khuất được tầm bắn của thứ pháo tự hành đó thì xe tăng của tôi có thể phối hợp với lính phóng lựu của ông".

"Chỉ có thể chờ trời quang đãng thôi...", Hopf thiếu tướng nói, "Nhưng... trời có chịu quang đãng không?".

————

"Dự báo thời tiết cho biết mưa vừa đến mưa to sẽ kéo dài đến cuối tuần", Pavlov đặt bản báo cáo trước mặt Vương Trung, "Hậu cần của cả hai bên sẽ gặp khó khăn đây. Chúng ta thì còn đường sắt và tàu thủy, địch mới là khổ".

"Đáng tiếc là trời mưa thế này không thể điều động không quân đi oanh tạc đoàn xe tiếp tế của Prosen bị mắc kẹt trên đường được".

"Chờ đến khi mặt đất đóng băng là có thể điều máy bay rồi", Popov nói, "Hy vọng là lần này quân Prosen đã chuẩn bị đủ quần áo rét".

Lúc này, một viên tham mưu thông tin chạy đến, lớn tiếng báo cáo: "Báo cáo! Nhà máy sửa chữa xe lửa đã thất thủ!".

"Cuối cùng cũng mất rồi", Vương Trung nói, "Cũng trụ được một ngày rưỡi rồi, không tệ".

Pavlov xác nhận lại thông tin: "Sao biết là mất rồi? Sư đoàn 561 báo cáo à?".

"Lúc chúng tôi gọi điện thoại cho Sư đoàn thì nghe thấy tiếng nói của người Prosen, sau đó thì mất liên lạc", viên tham mưu thông tin đáp.

"Chắc là cả Sư đoàn bị Prosen đánh úp rồi", Popov thở dài.

"Vương Trung" đứng dậy, bước đến trước bản đồ phòng thủ Abadan, tự tay xóa bỏ biểu tượng nhà máy sửa chữa xe lửa, sau đó chỉ vào hình tròn màu đỏ trên Quả đồi Vô Danh, nói: "Bây giờ tuyến phòng thủ thứ nhất chỉ còn lại Quả đồi Vô Danh này thôi, cố thủ tiếp sẽ thành điểm nhô ra mất".

"Nhưng nếu mất Quả đồi Vô Danh thì quân địch sẽ có một vị trí quan sát pháo binh rất tốt, những trận đánh sau sẽ càng thêm khó khăn", Pavlov nói, "Hay là chờ thêm chút nữa? Đồi không tên ở rất gần tuyến phòng thủ thứ hai, đợi đến khi quân địch hình thành thế gọng kìm ở khu vực đồi không tên rồi rút lui cũng chưa muộn".

Vương Trung nhìn bản đồ, suy nghĩ một lúc rồi hỏi Pavlov: "Anh nói xem đạn dược của quân địch còn lại bao nhiêu? Với mức độ pháo kích như hiện tại thì số đạn dược dự trữ trước đó của chúng chắc cũng sắp hết rồi nhỉ?".

Pavlov suy nghĩ một lúc rồi nói: "Chắc là không còn nhiều, nhưng không rõ hai ngày nay chúng tiếp tế được thêm bao nhiêu. Trước khi trời mưa, không quân trinh sát báo cáo rằng tốc độ khôi phục tuyến đường tiếp tế của địch rất nhanh, hơn nữa chúng còn bố trí thêm pháo phòng không, không quân không thể dễ dàng tấn công được".

Vương Trung gật đầu: "Vậy cứ để cho Quả đồi Vô Danh cố thủ thêm xem sao, biết đâu ngày mai quân địch sẽ phải dừng tấn công để chờ tiếp tế".

Pavlov gật đầu, cầm ống nghe lên ra lệnh.

Popov nói với Vương Trung: "Áp lực thực sự sẽ đến sau khi mặt đất hết lầy lội, đúng không?".

"Ừ", Vương Trung đáp, "Khi mặt đất mới đóng băng, thời tiết chưa quá lạnh thì quân Prosen chắc chắn sẽ còn dồn lực tấn công thêm một đợt nữa".

"Hy vọng là đến lúc đó vấn đề thiếu hụt binh lực của chúng ta đã được giải quyết ổn thỏa".

"Yên tâm đi, sẽ giải quyết được", Vương Trung nói, "Chờ khi Tập đoàn quân Cơ giới số 1 đến nơi thì mọi chuyện sẽ đâu vào đấy".

(Hết chương 349)

Chương 350: Ngày 22 tháng 10, mưa nhẹ

2024-08-09

8 giờ 30 phút ngày 22 tháng 10, sở chỉ huy Tập đoàn quân Abadan, Ant.

Vương Trung nhìn chằm chằm kim giây trên đồng hồ, đến khi kim giây đi qua số 12 thì ngẩng đầu lên hỏi: "Quân địch tấn công chưa?".

"Chưa có báo cáo nào về việc quân ta bị pháo kích", Pavlov đáp.

Vương Trung búng tay: "Tốt! Quân địch hết đạn thật rồi! Hôm nay tranh thủ thời gian củng cố tuyến phòng thủ, đưa thương binh về hậu phương điều trị, chờ khi họ bình phục trở lại sẽ là những chiến sĩ dày dạn kinh nghiệm.

"Chúng ta đang rất cần những người lính dày dạn kinh nghiệm".

"Yên tâm đi", Pavlov nói, "Chúng ta đã rút kinh nghiệm từ năm ngoái, cũng tham khảo cách làm của quân Đồng minh, tăng cường số lượng trạm cứu thương và bệnh viện dã chiến, bố trí nhân lực cũng hợp lý hơn.

"Tuy chưa thể đạt được tỷ lệ cứu sống thương binh cao như quân đội Hợp Chủng Quốc nhưng cũng tốt hơn năm ngoái rất nhiều".

"Giáo hội cũng đang tổ chức rất nhiều đội cáng thương, gồm những người đàn ông từ 40 đến 50 tuổi và những phụ nữ muốn góp một phần công sức", Popov nói thêm, "Chúng tôi cũng tổ chức các đội xe bò chuyên chở thương binh".

Sau một lúc im lặng, vị giám mục quân đội đi theo Tập đoàn quân nói thêm: "Và cả thi thể nữa. Vì tất cả các bao tải lớn đều được dùng để chứa cát xây dựng công sự rồi nên bây giờ không còn đủ túi đựng xác. Giáo hội đang cố gắng hết sức để đảm bảo mỗi xe chở thi thể đều có một tấm vải bạt phủ lên".

"Không cần lo lắng đâu", Vương Trung nói, "Cho dù không nhìn thấy thi thể thì những người lính mới đến đây cũng sẽ biết nơi này là địa ngục trần gian thôi".

"Đúng vậy", Popov nói, "Những toa xe chở quân chở lính mới đến đây, khi quay về đều chở thương binh. Hôm qua tôi đến ga tàu, nhìn thấy toa xe nào cũng đầy máu và chất nôn. Lính tráng vừa lên xe ở Yekaterinburg là biết ngay nơi này là địa ngục rồi".

Lúc này, Yakov chuyển chủ đề: "Hôm nay quân địch hết đạn rồi, chúng ta có thể tổ chức phản công không?".

"Nếu có đủ binh lực thì có thể thử", Vương Trung đáp, "Nhưng hiện tại những binh lực chưa tham chiến của chúng ta đều đang chuẩn bị cho cuộc đổ bộ sắp tới. Đó mới là trọng tâm, nếu thành công thì trước khi sông Valdai đóng băng, chúng ta có thể vận chuyển một lượng lớn binh lực và vật tư bằng đường thủy".

Yakov gật đầu: "Hóa ra là vậy, tôi lại học hỏi thêm được điều mới rồi".

"Cậu nên học hỏi thêm đi", Popov nói, "Cố vấn Vasily trước của cậu giờ đã tốt nghiệp khóa học, đang học tập nâng cao ở trường quân sự, sau này ra trường sẽ là trung đoàn trưởng, khi chiến tranh kết thúc biết đâu lại được phong tướng cũng nên".

Yakov cười nói: "Làm tham mưu là tôi thấy ổn rồi, chỉ huy quân đội thì thôi".

Lúc này, một cơn gió mạnh bất ngờ thổi qua cửa, thổi bay cả tập tài liệu trên bàn, đám tham mưu nhốn nháo chạy đi nhặt.

Vương Trung quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông to lớn đang đứng ở cửa.

"Yegorov!", Vương Trung mừng rỡ reo lên, "Cuối cùng anh cũng đến rồi! Trung đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 của tôi đâu?".

Yegorov vừa phủi nước mưa trên người vừa bước nhanh về phía Vương Trung: "Tới rồi, tới rồi. Bọn họ nói tiền tuyến đang cần bộ binh gấp nên tôi cho Trung đoàn Bộ binh đến trước. Này, tôi nói cho cậu biết, bọn họ cứ muốn tách Trung đoàn của cậu ra, nói tập trung nhiều lính dày dạn kinh nghiệm như vậy trong một đơn vị thì lãng phí quá, nên tách ra làm vài Trung đoàn.

"Tôi nói được thôi, nhưng những Trung đoàn mới được tách ra phải do Rokossovsky chỉ huy, nếu không tôi sẽ viết thư lên Hoàng cung, nhờ em gái của tướng quân phân xử! Cuối cùng bọn họ tách Trung đoàn ra làm bốn, thành lập Sư đoàn 230, trực thuộc Tập đoàn quân Cơ giới số 1".

"Tôi lại có thêm một Sư đoàn nữa à?", Vương Trung ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy, Sư đoàn 230", Pavlov đáp, "Tuy là Sư đoàn chính thức chứ không phải Sư đoàn tạm thời nhưng chưa được biên chế đủ pháo binh và các đơn vị hỗ trợ khác, chỉ có Trung đoàn Bộ binh là đủ quân số. Theo kế hoạch thì Sư đoàn này phải tiếp tục huấn luyện, đợi đến khi được biên chế đầy đủ các đơn vị, trở thành Sư đoàn hỗn hợp đúng chuẩn của cậu rồi mới được điều động đến tiền tuyến.

"Nhưng tình hình hiện tại... Tôi đã điều động Sư đoàn 230 đến đây rồi".

"Sư đoàn trưởng là ai? Tôi có quen không?", Vương Trung hỏi.

"Cậu không quen đâu, chắc vậy", Yegorov đáp, "Một ông già nghiện rượu, chưa đến tuổi động viên đã tự động chạy đến xin nhập ngũ. Chắc ông ta đang ở trên một trong những chuyến tàu phía sau".

Nói rồi, Yegorov dừng lại, nhìn quanh rồi hỏi: "Có nước không?".

Yakov lập tức bưng cốc nước đến: "Cho anh đây".

Yegorov nhận cốc nước nhưng không uống ngay mà nhìn Yakov, đánh giá một lượt rồi nói: "Tốt, ra dáng sĩ quan phụ tá hơn hẳn cái tên Vasily mặt mũi nhọn hoắt trước kia. Tướng quân của chúng ta cuối cùng cũng có một sĩ quan phụ tá ra hồn rồi".

"Chúng tôi vừa mới nhắc đến cậu ấy đây", Vương Trung nói, "Tôi nói là cậu ấy học hỏi thêm ở đây một thời gian nữa rồi quay về trường quân sự học nâng cao, sau này ra trường sẽ làm trung đoàn trưởng".

"Tốt! Theo tướng quân học hỏi thì chắc chắn là tốt rồi!", Yegorov vỗ vai Yakov, một hơi uống cạn cốc nước, "Nói chuyện chính nào. Bây giờ tôi nên đi đâu? Một Trung đoàn Bộ binh đã đến rồi, còn "Xoáy Nước" và xe tăng thì đang trên đường đến. À phải rồi, tôi mang chiếc xe số 422 của cậu đến đây rồi".

"Không cần đâu", Pavlov nói, "Chỉ huy của chúng ta đã có xe mới rồi, một chiếc máy bay trinh sát số hiệu chiến thuật 422".

"Đi máy bay á?", Yegorov ngạc nhiên hỏi, "Thứ đó yếu ớt lắm, nhỡ bị bắn rơi thì sao?".

"Chuyện đó thì anh không cần phải lo", giọng Amelia vang lên từ phía sau Yegorov.

Yegorov quay đầu lại, lập tức le lưỡi: "Chậc, cái này... không ổn đâu. Vasilyevna (tên cha của Lyudmila) đang trên đường đến, sắp đến nơi rồi. Nghe nói cô ấy nhường đường cho xe quân sự nên đang đi bộ đến đây?".

"Phải", Vương Trung đáp, "Tôi cố ý làm vậy đấy, hy vọng cô ấy đến cái địa ngục này muộn một chút, tốt nhất là ở lại bờ bên kia sông".

Yegorov nhìn Amelia: "Thật sao?".

Amelia thở dài: "Đương nhiên là thật, tôi và thượng tướng Rokossovsky quan hệ vô cùng trong sạch, mọi người đều biết. Để tránh lời đồn, tôi còn cố tình dọn chỗ ở đến sân bay, lúc nào rảnh rỗi là tôi lại lái chiếc Spitfire của mình xuất kích."

Vương Trung: "Hai ngày nay cô ấy lại bắn rơi bốn chiếc máy bay chiến đấu của Prosen, một chiếc máy bay ném bom."

"Hai chiếc." Amelia sửa lại, "Hai chiếc máy bay ném bom."

Yegorov trợn tròn mắt: "Lợi hại vậy sao? Hai ngày bắn rơi sáu chiếc máy bay địch? Lợi hại hơn cả "Hoa Huệ Trắng" Lilya đã lên báo nhiều!"

Vương Trung: "Cô ấy là phù thủy đấy, cậu quên cô ấy đã bắn hạ tên huấn luyện chim ưng ám sát mình ở khoảng cách ba cây số rồi sao?"

Yegorov gãi đầu: "Đúng vậy, tôi cứ tưởng cô ấy chỉ bắn súng giỏi, là nhân tài như kiểu lính bắn tỉa nữ."

Vương Trung: "Nếu không có cô ấy hộ tống máy bay về nước, tôi đã bị máy bay chiến đấu hạng nặng của Prosen đưa xuống đáy biển Nội Hải rồi."

Yegorov lập tức tỏ lòng kính trọng với Amelia: "Vậy thì lợi hại thật đấy, tôi thay mặt toàn tập đoàn quân cảm ơn cô, đồng chí phi công."

"Tôi nên làm mà." Amelia cười nói.

Lúc này, Pavlov cầm một mệnh lệnh đi tới, kín đáo đưa cho Yegorov: "Đây là nhiệm vụ của cậu, tuyến đầu của chúng ta có một bộ phận nhô ra, hiện đang bị quân địch bao vây ba mặt, chúng ta gọi là cao điểm vô danh. Trung đoàn bộ binh hải quân 393 và tiểu đoàn xe tăng hạng nhẹ của Sư đoàn 225 đã đến tiếp quản vào tối hôm kia, đến giờ đã giao tranh với quân địch được một ngày rồi."

"Cậu đến đó thay thế họ, mặt khác, hiện tại có lẽ quân địch đã sắp hết đạn dược, cậu xem có thể phát động một cuộc phản công quy mô nhỏ, giải vây phần nào cho cao điểm vô danh hay không."

Yegorov lật giở mệnh lệnh, dừng lại ở trang bản đồ phụ lục, nhìn chằm chằm vài giây rồi nói: "Được, để tôi đến đó trinh sát trước, khi nào có phương án sẽ trực tiếp phản công, đến lúc đó sẽ yêu cầu pháo binh yểm trợ."

Vương Trung: "Cứ việc yêu cầu, đạn pháo đầy kho. Đạn pháo quân Đồng minh gửi đến dùng mãi không hết. Tôi cần cậu cố thủ ít nhất hai ngày ở cao điểm vô danh."

Yegorov đứng nghiêm chào: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

Nói xong, hắn bỗng nhiên cười: "Cứ như trở lại năm ngoái, lúc mới khai chiến, lần này thời gian cố thủ còn dài hơn."

Vương Trung cũng cười: "Ừ, năm ngoái tôi chỉ huy phòng thủ - được rồi, có thể giữ được chủ yếu là nhờ xe tăng KV đến kịp thời. Hiện tại cậu phải cố thủ lâu hơn, hơn nữa lại không có xe tăng KV."

"Tôi có "Xoáy Nước" mà." Yegorov rất tự tin: "Thứ này đáng tin cậy hơn xe tăng hạng nặng KV nhiều, là thứ tốt do cậu làm ra đấy. Tôi đi đây!"

"Chờ đã!" Vương Trung gọi hắn lại, "Ăn cơm rồi hãy đi. Tôi đi ăn cùng cậu."

Hắn đứng dậy, vỗ vai Yegorov, rồi đi ra ngoài.

Pavlov: "Có chuyện gì thì tôi sẽ cho người đến nhà ăn gọi cậu."

Yegorov đi theo Vương Trung ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Đây là bữa cơm tiễn biệt à?"

Vương Trung: "Đừng nói gở như vậy. Nhưng mà, cậu nói không sai, lần này không giống trước kia, biết đâu đây là bữa cơm nóng cuối cùng cậu được ăn đấy."

Yegorov: "Sao cậu cũng trở nên sướt mướt vậy, còn là Rokossovsky từ địa ngục trở về sao?"

Vương Trung: "Tôi chỉ mời mọi người ăn bữa cơm thôi mà, sao cậu nghĩ nhiều vậy?"

Yegorov cười ha ha, đổi chủ đề: "Nghe nói tay nghề đầu bếp Ciris của cậu rất tuyệt?"

Vương Trung: "Ừ, ai ăn cũng khen ngon."

Lúc này, hai người đã đi đến nhà ăn ngay bên cạnh sở chỉ huy, đầu bếp Ciris to béo đang bận rộn, nghe thấy tiếng động bèn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vương Trung liền cười thật thà: "Sáng sớm!"

Vương Trung cũng dùng tiếng Quảng Đông mới học trả lời: "Sáng sớm, hôm nay ăn gì đây?"

Đầu bếp đáp: "Hôm nay tôi làm món mới! Chắc chắn hợp khẩu vị của người Ant!"

Vương Trung có thể hiểu trực tiếp, nhưng vẫn giả vờ như không hiểu, quay sang nhìn phiên dịch.

Phiên dịch lập tức nói: "Hôm nay ăn món miền Bắc Ciris, thịt lợn hầm miến."

Đầu bếp dùng muôi múc một muôi lớn từ trong thùng ra.

Vương Trung nuốt nước bọt.

Còn Yegorov đã bắt đầu xoa tay: "Ồ, trông ngon quá, ngửi thơm phức! Làm tôi nhớ đến món hầm ở quê nhà! Cái trắng trong là cái gì vậy?"

Vương Trung: "Miến, một loại... À, mì của Ciris, coi như là mì đi."

Yegorov lập tức cầm lấy chiếc bát rỗng trên bàn: "Cho tôi đầy bát, món gì thơm ngon thế này chắc chắn không thể dở được. Nào, đầy lên, đầy lên!"

Vương Trung nhìn dáng vẻ phấn khích của Yegorov, bèn hỏi đầu bếp: "Làm bao nhiêu thế? Có đủ cho cả trung đoàn ăn không?"

Đầu bếp nhìn phiên dịch, đợi phiên dịch nói xong, lập tức lộ vẻ khó xử: "Chuyện này... Khó quá, chủ yếu là không có đủ gia vị, thịt lợn thì đủ - à mà, miến cũng không đủ."

Trong lúc Vương Trung giả vờ đợi phiên dịch, Yegorov đã bắt đầu húp sùm sụp, chẳng khác nào gấu ăn mật.

Yakov cũng đến: "Cái này... Trông ngon quá, cho tôi xin một bát được không?"

"Đến đây!" Yegorov chỉ vào thùng: "Một thùng to thế này cơ mà, làm sao tôi ăn hết được!"

Cậu còn muốn ăn hết à?

Vương Trung kìm nén ham muốn mắng mỏ, nhìn hai gã Ant một béo một gầy đang ăn ngon lành.

(Hết chương)

Chương 351: Yegorov phản kích

2024-08-09

Yegorov ăn uống no nê, lên xe Jeep Willis, dẫn quân thẳng tiến đến cao điểm vô danh.

Đến nơi, hắn nhảy xuống xe, câu đầu tiên là: "Woa, xe tăng Prosen bị phá hủy nhiều thật đấy, sắp đuổi kịp trận đánh chặn ở Shostka năm ngoái rồi."

Người lính lái xe kinh ngạc: "Nhiều xác xe tăng thế này mà còn chưa bằng Shostka sao?"

Yegorov gật đầu: "Ừ, hơn nữa hồi đó chúng tôi không có "Xoáy Nước", chỉ có thể dùng pháo chống tăng ZIS-3 và ZIS-30, đạn 57mm tuy xuyên giáp tốt nhưng uy lực kém, thường phải bắn xuyên thủng rồi mới giết được một hai tên, còn lại lính Prosen đều chạy thoát."

Lúc này, từ trong chiến hào chui ra hai người mặc quân phục hải quân, người dẫn đầu đeo quân hàm chuẩn tướng, tay phải băng bó, treo trước ngực.

Ông ta bước đến trước mặt Yegorov, giơ tay trái chào: "Aromeyev, Trung đoàn bộ binh hải quân 393, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân gọi điện báo các anh đến tiếp quản."

Yegorov đáp lễ: "Yegorov, Trung đoàn Cơ giới Cận vệ 1, Tập đoàn quân Cơ giới 1. Vất vả cho các anh rồi, tiếp theo giao lại cho chúng tôi. Tổn thất nặng lắm không?"

"Câu hỏi này của anh thật thiếu tế nhị." Vị chuẩn tướng hải quân cười khổ, "Tôi chỉ có thể nói là tạm ổn, chưa đến mức toàn quân bị diệt trên trận địa, "Xoáy Nước" cũng còn hơn chục chiếc chạy được."

Yegorov: ""Xoáy Nước" mà tổn thất nặng vậy sao?"

"Phần lớn là bị pháo binh địch bắn hỏng, chỉ có bốn chiếc là do bộ binh địch mò vào gài mìn phá hủy. Prosen có một loại lựu đạn mới, có thể hút vào vỏ giáp xe bọc thép, mang đến đây!"

Aromeyev nói xong, một người lính bưng một vật hình phễu đến, đưa cho Yegorov.

Yegorov quan sát kỹ lưỡng, còn cầm lên vung vẩy như vung gậy: "Cái gì đây? Một loại vũ khí đánh gần? Tôi nghe nói lính công binh của Prosen có trang bị búa..."

Aromeyev chỉ vào miệng phễu rộng hoác: "Cái này có thể hút vào vỏ giáp xe tăng, chúng tôi đều cho rằng nó giống như nam châm, bởi vì nó không hề có lực hút với con người."

Yegorov đổi sang tay trái cầm vật đó, dùng các ngón tay phải vuốt nhẹ đáy, quả thật không thấy dính hay gì cả.

Sau đó, Yegorov xoay người, dí vật đó vào khẩu súng tiểu liên PPSh-41 của người lính, quả nhiên phần kim loại bị hút chặt vào, phát ra tiếng "bộp".

Rồi Yegorov chỉ vào đuôi vật đó, nói: "Chẳng lẽ thứ này giống như lựu đạn cán gỗ của Prosen, phải vặn nắp mới lôi được chốt và dây ra?"

"Đúng vậy, sau khi vặn ra sẽ thấy một sợi dây rất dài, chỉ cần dùng tay kéo dây chạy về phía trước là kích nổ được quả bom." Aromeyev giải thích.

Yegorov luồn ngón tay vào quai chốt, định giật mạnh, người lính sợ hãi kêu lên: "Tướng quân!"

"Không giật đâu." Yegorov cười nói, "Tôi không lấy lính của mình ra thử nghiệm. Vậy các anh thử chưa?"

"Chưa ạ, làm sao thử trên chiến trường được. Chúng tôi tập trung số lựu đạn thu được, định sau khi bàn giao trận địa sẽ mang về, giao cho chuyên gia nghiên cứu, ví dụ như Tòa án dị giáo." Aromeyev nói.

Yegorov cảm thấy kỳ lạ, bèn dùng sức giật mạnh vật đó ra khỏi khẩu tiểu liên, cầm trên tay vừa ước lượng vừa nói: "Các anh không muốn giữ lại loại vũ khí mới này của Prosen để phòng thủ trận địa à?"

Aromeyev: "Bởi vì chúng tôi thấy Prosen dùng thứ này không hiệu quả, nó quá nặng, rất khó ném, do động lượng lớn nên khi ném ra thường không thể hút chặt vào xe tăng."

"Lính Prosen thường phải lao đến trước mặt xe tăng, cẩn thận áp sát đầu phễu vào vỏ giáp. Sau khi quan sát cách dùng của chúng, chúng tôi cho rằng đã đến khoảng cách đó rồi thì ném bom xăng Molotov có phải hơn không, kiểu gì cũng phá hủy được xe tăng."

"Bom xăng còn không cần phải áp sát, ném từ trong chiến hào cũng được. Còn cái phễu này của Prosen, muốn dùng thì chúng tôi phải chui ra khỏi chiến hào, áp sát vào xe tăng."

Yegorov lại cúi đầu nhìn "chiếc phễu lớn" trong tay: "Prosen... lại chế tạo ra thứ vô dụng à?"

Aromeyev: "Cũng không thể nói là vô dụng, nó đã phá hủy bốn chiếc "Xoáy Nước" đấy. Nhưng chủ yếu là do lúc đầu, khi thấy lính Prosen cầm thứ này, lính của chúng tôi đều ngẩn người ra, không ngờ đó lại là vũ khí chống tăng."

Người lính hải quân mang vật đó đến xen vào: "Chúng tôi thật sự không biết đó là cái gì, thấy chúng định đặt lên xe tăng hạng nhẹ thì có người phản ứng kịp, nổ súng bắn chết tên lính mang bom, kết quả do trọng lượng cơ thể hắn ngã xuống nên vô tình giật chốt lựu đạn."

"Sau đó, những ai biết đó là gì đều hét lên: "Đừng để những tên cầm phễu đến gần xe tăng hạng nhẹ!'"

Yegorov nhìn vật đó, trong đầu hiện lên cảnh tượng có người hét lên: "Đừng để những tên cầm phễu đến gần xe tăng hạng nhẹ!".

Aromeyev: "Lúc đó, không ai biết tại sao phải ngăn cản những tên cầm phễu đến gần xe tăng hạng nhẹ, nhưng đã là mệnh lệnh của cấp trên thì phải chấp hành, thế là sau bốn chiến công đầu tiên, lính Prosen không đạt thêm được kết quả nào, chúng tôi thu được một đống lựu đạn chưa kích nổ."

Yegorov vẻ mặt hoang mang: "Đây là đạo quân đã đánh cho chúng ta tan tác sao?"

Lúc này, người trung sĩ đứng sau Aromeyev lên tiếng: "Có lẽ cũng giống như súng phóng lựu của Prosen, tôi từng thu được một khẩu, phức tạp vô cùng, tôi nghiên cứu mãi mới biết cách sử dụng, phiền phức muốn chết - nhưng nếu làm đúng theo hướng dẫn sử dụng thì có thể bắn chính xác lựu đạn vào lỗ châu mai của boongke."

Yegorov trợn tròn mắt: "Prosen còn có loại trang bị như vậy sao?"

Lúc này, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn xe tăng hạng nhẹ của Sư đoàn 225 cũng đến, ông ta quen biết Yegorov, nên sau khi chào hỏi cũng không giới thiệu gì thêm: "Cuối cùng thì các anh cũng đến! Tiểu đoàn tôi chỉ còn lại một nửa số "Xoáy Nước", đạn pháo cũng sắp hết rồi, chúng tôi phải rút lui nghỉ ngơi, có mấy chiếc "Xoáy Nước" bị hỏng xích hoặc động cơ, đành bỏ lại trận địa làm lô cốt cố định cho các anh."

Yegorov gật đầu: "Được rồi, vất vả cho các anh. Số "Xoáy Nước" của chúng tôi ngày mai sẽ đến, pháo chống tăng chắc đang trên đường vận chuyển, chiều nay sẽ đến nơi."

"Chúc các anh may mắn."

"Chờ đã." Yegorov giơ chiếc phễu trong tay lên, "Cái này thì ông thấy thế nào?"

"Tôi thấy thế nào được? Cũng giống như mấy chiếc xe tăng kiểu mới của Prosen bị chúng ta phá hủy, tôi không hiểu nổi, thật sự rất sốc." Vị tiểu đoàn trưởng dang hai tay, "Tôi không hiểu là, chúng đã lao đến trước mặt xe tăng rồi, sao không ném bom xăng? Theo tôi được biết, chưa có loại xe tăng nào có thể chống lại bom xăng, chỉ cần ném trúng nắp tản nhiệt động cơ là xong."

Yegorov nhìn vật đó lần cuối, sau đó trả lại cho người lính hải quân: "Mang đi, tôi xem đủ rồi, để xem các nhà khoa học của Cục Trang bị có cao kiến gì không."

Người lính nhận lấy, nói: "Thực ra chúng ta nên mừng, Prosen lại lãng phí tài nguyên để chế tạo ra thứ vô dụng này, nếu chúng chế tạo ra vũ khí lợi hại, "Xoáy Nước" của chúng ta còn tổn thất nặng nề hơn nhiều."

Yegorov gật đầu: "Anh nói đúng."

Aromeyev của Trung đoàn 393: "Vậy tôi xin phép rút lui trước."

"Không, khoan đã, ông là người thông thuộc địa hình, tôi muốn hỏi, nếu tôi muốn phản công, đánh chiếm khu vực nào thì sẽ cải thiện được tình hình ở cao điểm nhất?" Dù cấp bậc cao hơn, nhưng Yegorov vẫn dùng giọng điệu chân thành nhất để hỏi.

Aromeyev chỉ vào nhà xưởng trong mưa ở phương xa: "Anh nhìn thấy nơi đó không? Đó là trạm máy nông nghiệp, còn có nhà máy sửa chữa máy kéo, kiến trúc bê tông cốt thép, lúc chúng tôi đến đã bị quân đội Prosen chiếm lĩnh.

"Nếu anh có thể chiếm lại, đặt súng máy hạng nặng Deshka ở cửa sổ nhà xưởng, vừa vặn có thể hình thành hỏa lực đan xen với bên này."

Aromeyev khoa tay múa chân.

Yegorov gật đầu: "Đúng vậy, nhà xưởng và cao điểm cũng chỉ cách nhau một ngàn mét, Deshka 14,5mm có thể bắn tới, vừa vặn đánh vào bên hông xe bọc thép hạng nhẹ của địch. Nếu như tôi bố trí thêm một khẩu pháo phòng không Crusader ở đó..."

Pháo tự hành phòng không Crusader với pháo 40mm Bofors chắc chắn sẽ khiến quân Prosen đang tấn công trên cao điểm kia phải khốn đốn.

Yegorov: "Được, đó chính là mục tiêu phản kích của chúng ta. Tiểu đoàn trinh sát!"

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn trinh sát nhanh chóng chạy tới bên cạnh Yegorov: "Báo cáo!"

"Tổ chức trinh sát, mục tiêu là trạm máy nông nghiệp kia, còn có xưởng sửa chữa bên cạnh. Nhanh chóng nắm rõ tình hình phòng thủ của địch, tốt nhất là bắt sống được tù binh."

"Rõ!" Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn trinh sát chào theo kiểu nhà binh, xoay người chạy chậm rời đi.

Yegorov nhìn về phía Aromeyev: "Cảm ơn anh về thông tin đã cung cấp, tiếp theo giao cho chúng tôi."

Anh ta không chào theo kiểu nhà binh, mà là đưa tay ra.

Aromeyev: "Tay phải của tôi bị thương rồi."

"Xin lỗi." Yegorov vội vàng đổi tay khác.

Aromeyev nắm chặt tay anh ta, dùng hết sức siết mạnh vào lòng bàn tay: "Chúc may mắn."

————

Giữa trưa ngày 22 tháng 10, Sở chỉ huy liên hợp của Sư đoàn Thiết giáp số 9 và Sư đoàn Lính ném lựu cơ giới số 9 thuộc Quân đoàn Thiết giáp số 14 của Prosen.

Thiếu tướng Schneider đột nhiên nhíu mày, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài: "Chuyện gì vậy? Tiếng pháo? Bây giờ ban ngày Rokossovsky cũng pháo kích quấy rối sao?"

Sĩ quan phụ tá của Schneider hô lên "Yên lặng", toàn bộ sĩ quan tham mưu trong Sở chỉ huy đều dừng tay, Sở chỉ huy vốn ồn ào náo nhiệt bỗng chốc im phăng phắc.

Âm thanh như tiếng sấm từ xa vọng lại trở nên rõ ràng hơn.

Thiếu tướng Schneider quát: "Là pháo hạng nặng, không, phải là tiếng pháo hạng nặng nổ mới có thể truyền xa như vậy!"

Thiếu tướng Hoth quay đầu hô: "Nhanh chóng xác nhận xem pháo kích ở đâu!"

Rất nhanh, một sĩ quan tham mưu đã báo cáo: "Khu vực bị pháo kích là do Sư đoàn Lính ném lựu cơ giới số 20 đóng giữ, hình như là trạm máy nông nghiệp mà bọn họ đã chiếm được ngày hôm qua."

Thiếu tướng Schneider bước tới trước bản đồ: "Ở đâu? Ở đây sao?"

Ông ta chỉ vào một vị trí được đánh dấu trên bản đồ.

"Chắc là chỗ đó." Sĩ quan tham mưu đáp, "Cao điểm vô danh ở ngoại ô, trong tầm nhìn chỉ có một tòa nhà bê tông cốt thép như vậy."

Thiếu tướng Schneider cau mày: "Tôi đã đích thân đến tiền tuyến quan sát địa hình, nếu trạm máy nông nghiệp này bị chiếm, có thể hình thành hỏa lực đan xen với pháo binh trên cao điểm vô danh, ít nhất việc tấn công sườn cao điểm đó sẽ trở nên vô cùng khó khăn!"

Ông ta cầm bút chì nhanh chóng vẽ một hình tam giác trên bản đồ, nằm giữa trạm máy nông nghiệp và cao điểm vô danh.

"Tôi muốn gọi điện thoại cho Sư đoàn Lính ném lựu cơ giới số 20! Nhanh lên!"

(Hết chương)

Chương 352: Chúng ta sẽ không đi đâu cả

2024-08-10

Tại trạm máy nông nghiệp, Hansen - tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 3 thuộc Sư đoàn Lính ném lựu cơ giới số 20 của Prosen ngẩng đầu lên, động tác này khiến cho lớp bụi trên mũ Stahlhelm của hắn rơi xuống như thác nước.

"Alo!" Hắn ta hét lớn, "Pháo kích kết thúc rồi, quân địch chắc chắn sẽ tấn công! Ban ngày ban mặt chúng không thể nào chỉ pháo kích mà không tấn công được!"

Lính ném lựu của Prosen lập tức hành động, từ vị trí trú ẩn tránh pháo chạy nhanh về phía vị trí chiến đấu.

Bên cạnh sở chỉ huy tiểu đoàn là một ụ súng máy, hai tên lính mang vác súng máy chạy vội vào công sự, một tên lật lại chiếc tripod bị lựu pháo hất tung, tên còn lại nhanh chóng đẩy túi cát bị lệch vị trí về chỗ cũ.

Cuối cùng bọn chúng lôi súng máy ra khỏi hòm gỗ được chôn dưới đất - cách này vừa không phải mang vác súng máy nặng nề chạy từ vị trí trú ẩn tới, lại vừa không phải lo lắng các bộ phận tinh xảo của súng máy bị hỏng hóc do pháo kích.

Hai tên lính mang vác súng máy vừa mới hợp sức lắp xong súng máy, đã bị thứ gì đó bắn trúng.

Hansen trợn tròn mắt nhìn hai tên lính mang vác súng máy ngã xuống, hắn ta chỉ nghe thấy tiếng "bụp bụp" khi viên đạn găm vào túi cát.

Sau một thoáng chần chừ, hắn ta nghĩ đến một khả năng đáng sợ nhất, vội vàng hô lớn: "Vũ khí giảm thanh!"

Quân đội của Rokossovsky được trang bị loại vũ khí giảm thanh mới, từ khi loại vũ khí này lần đầu tiên được xác nhận vào tháng 7 năm nay, chỉ có lực

lượng Cận vệ của Rokossovsky là được trang bị với số lượng lớn.

Hansen tiếp tục hét lớn: "Chúng ta đang bị tấn công! Quân địch sử dụng vũ khí giảm thanh! Trong tài liệu mà Bộ Tư lệnh gửi xuống có nhắc đến, nếu như lắng nghe kỹ sẽ thấy có một âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng roi da quất vào mông ngựa!"

Hansen vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng súng, nhưng không phải là tiếng súng như tiếng roi da quất vào mông ngựa mà Bộ Tư lệnh đã đề cập trong tài liệu, mà là tiếng súng máy của Prosen xé nát vải bạt.

Ngay sau đó là tiếng lựu đạn nổ.

Hansen rụt cổ lại, sợ hãi nhìn xung quanh, bởi vì không nghe thấy tiếng súng của quân địch, hắn ta cảm giác như quân của mình đang chiến đấu với không khí - không, là đang chiến đấu với bóng ma.

Ngay sau đó, hắn ta nghe thấy tiếng Nga, ngay gần đó.

Mỗi một sợi tóc gáy của Hansen đều dựng đứng lên, cả gáy tê dại.

Lính bộ binh tinh nhuệ của Ant đang ở gần đây! Có thể nghe thấy tiếng nói chuyện chứng tỏ khoảng cách không quá 50 mét!

Ngay sau đó, lá cờ đỏ xuất hiện.

Quân kỳ của quân đội Ant từ cuộc chiến với gã chinh phục năm xưa cho đến nay, vẫn là hai màu xanh lam và trắng, lá cờ đỏ như máu này chỉ có Cận vệ của Rokossovsky mới sử dụng.

Sư đoàn Bộ binh cơ giới Cận vệ "Cờ đỏ" số 1!

Có rất nhiều truyền thuyết về lá cờ đỏ này được lưu truyền trong quân đội Prosen, có người nói lá cờ được nhuộm đỏ bằng máu của chính những người lính đã hy sinh của Rokossovsky, cũng có người nói nó được nhuộm đỏ bằng máu của kẻ thù.

Bất kể là loại nào, hiện tại lá cờ đỏ rực rỡ đang bay phấp phới trước mắt Hansen, tung bay trong gió.

Ngay sau đó là những người lính cầm trên tay khẩu súng tiểu liên với nòng súng to thô xuất hiện!

Lúc này, Hansen đã bị nỗi sợ hãi hoàn toàn chế ngự, hắn ta luôn cảm thấy ánh mắt của những người lính Ant như thiêu như đốt.

Hắn ta luôn cảm thấy mình đang bị thiêu đốt bởi ánh mắt rực lửa, dần dần mục nát, hóa thành cát bụi.

Khoảnh khắc này, tên sĩ quan kiêu ngạo của Prosen, lão quý tộc dòng dõi Teuton, người chưa bao giờ nghi ngờ đến tính chính đáng của lý do "đảm bảo không gian sinh tồn" cho cuộc chiến này, lần đầu tiên cảm thấy cuộc chiến này có thể là một sai lầm.

Đây cũng là lần cuối cùng hắn ta nghĩ như vậy.

Người lính Ant giơ tay lên, bóp cò khẩu súng với nòng súng to thô, âm thanh phát ra quả thực giống như lời giải thích trong tài liệu của Bộ Tư lệnh, giống như tiếng roi da quất vào mông ngựa.

Chỉ có điều tần suất quất roi này dày đặc như vậy, e là phải đánh cho tróc da mông ngựa mất.

Hansen cảm thấy mình như bị vô số cú đấm nặng nề giáng trúng, hắn ta thậm chí có thể cảm nhận được xương cốt của mình đang vỡ vụn dưới những cú đánh, máu thịt bị nghiền nát.

————

Sau khi nổ súng, Philippov mới phát hiện ra mình dường như đã bắn chết một sĩ quan cấp cao.

"Chết tiệt!!" Anh ta chửi thầm một câu.

Người lính mới theo sau anh ta dâng lên vẻ mặt khó hiểu: "Có chuyện gì vậy?"

Philippov: "Mẹ kiếp, hình như tôi vừa bắn chết một tên sĩ quan cấp cao, tiêu rồi, mất toi bao nhiêu tin tình báo."

Nói xong, anh ta nhảy vào chỗ ẩn nấp của sĩ quan cấp cao, đối mặt với một tên ăn mặc như sĩ quan tham mưu, theo bản năng bóp cò súng.

"Hỏng rồi!" Tiếng kêu này vang lên đồng thời với việc viên đạn găm vào người tên sĩ quan tham mưu của Prosen, viên đạn của súng tiểu liên Tokarev cải tiến có sức xuyên phá rất mạnh, trực tiếp khoét một lỗ trên ngực tên sĩ quan tham mưu, không cần kiểm tra cũng biết chắc chắn hắn ta không thể sống nổi.

Philippov buông cò súng, hướng về phía những người còn lại trong Sở chỉ huy hét lớn: "Đừng chống cự nữa! Tôi không muốn giết thêm người đâu! Giết thêm người tôi phải viết báo cáo mất!"

Hét xong anh ta mới nhớ ra, đám người này chắc chắn không hiểu tiếng Nga, bèn dùng tiếng Đức hét lớn: "Giơ tay lên! Bỏ súng xuống, tha chết!"

Trong Sở chỉ huy còn lại ba người, trong đó có một người có vẻ như là lính canh, chỉ có quân hàm binh nhất, tất cả đều giơ tay lên, vô cùng ngoan ngoãn.

Philippov: "Bây giờ tất cả quay mặt vào tường, đặt tay lên đỉnh đầu, áp sát vào tường!"

Bọn lính Prosen răm rắp làm theo.

Philippov hơi nghiêng đầu, nói với người lính mới: "Cậu, đi thu thập tài liệu đi, đừng để bọn chúng nhân cơ hội này phá hủy tài liệu!"

Người lính mới lập tức tiến lên phía trước, nhanh chóng thu thập toàn bộ tài liệu.

"Bản đồ! Còn bản đồ nữa! Bản đồ là quan trọng nhất!"

Philippov chỉ huy.

Lúc này, trên thực tế người lính mới đã chặn gần hết góc bắn của Philippov, nếu như đám lính Prosen muốn manh động thì lúc này hành động có khả năng thành công rất cao.

Nhưng hai sĩ quan của Prosen đều ngoan ngoãn giơ hai tay lên, áp sát vào tường, hoàn toàn không có ý định làm gì, tên binh nhất kia ngược lại có ý định hành động, nhưng sau khi nhìn hai sĩ quan kia thì lại thôi.

Có thể dựa theo quy tắc hành động của sĩ quan Prosen, việc tìm cách trốn trại chỉ được thực hiện sau khi đã bị đưa vào trại tập trung tù binh, mà rõ ràng hiện tại bọn chúng vẫn chưa đến trại tập trung.

Sau khi người lính mới thu dọn xong tài liệu, Philippov lại ra lệnh: "Lấy dây thừng trói bọn chúng lại, áp giải về thẩm vấn! Không bắt được tên sĩ quan cấp cao kia và tên sĩ quan phụ tá thì bắt hai tên này cũng được!"

"Tôi lấy đâu ra dây thừng..." Người lính mới lộ vẻ mặt khó xử.

Philippov: "Cậu không biết cởi dây lưng của bọn chúng ra à? Nhân tiện lục soát súng ngắn luôn."

"Đúng nhỉ."

Lúc này, bên cạnh có tiếng động, Philippov quay đầu lại, thấy đồng đội Mikhail đang giơ cao lá cờ đỏ đi tới: "Philippov! Gần xong rồi! Bây giờ còn một căn phòng có quân địch đang cố thủ, chúng tôi đang đợi bọn chúng thay nòng súng máy."

Philippov lập tức nhìn về phía tiếng súng máy vang lên: "Họ đang ở hướng đó sao?"

"Đúng vậy, hình như là văn phòng của Tổng công trình sư trạm máy nông nghiệp, có một khẩu súng máy đang chặn cầu thang lên đó."

Philippov: "Bảo Aleksei ném túi thuốc nổ lên đó."

"Aleksei hy sinh rồi." Mikhail nói, "Sergei cũng hy sinh rồi, chúng ta không còn ai có thể ném lựu đạn chính xác nữa, lựu đạn ở đó rất khó ném vào cửa sổ, chỉ có thể đợi bọn chúng thay nòng súng máy thôi."

Philippov thầm nghĩ: "Nếu như là Vasili, lúc này anh ấy sẽ... Mikhail, truyền lệnh của tôi, tìm một cái tủ hoặc thứ gì đó kê bên dưới, sau đó đặt túi thuốc nổ lên trên, cho nổ tung sàn nhà dưới chân tên xạ thủ súng máy!"

Mikhail ngẩn người, sau đó cười ha hả: "Đúng vậy, còn có thể làm như vậy nữa, tôi đi đặt thuốc nổ đây."

Nói xong, anh ta quay người, vác lá cờ đỏ chạy đi.

Philippov quay đầu lại, nhìn thấy hai trong số ba tên tù binh đã cởi truồng, quần tụt xuống đất.

Còn tên thứ ba rõ ràng là rất ngại ngùng, khiến cho việc cởi dây lưng quần của người lính mới trở nên không được suôn sẻ cho lắm.

Philippov quan sát hai chiếc quần lót của hai tên sĩ quan Prosen, không nhịn được nói: "Tại sao lính quân đội lại mặc quần lót hình trái tim màu hồng nhạt? Như thế này mà bị lính tráng nhìn thấy thì sĩ khí quân đội sụp đổ hết."

Hai tên sĩ quan Prosen không hiểu tiếng Nga, nên không có phản ứng gì.

Người lính mới thì cười ha hả.

Lúc này, từ xa truyền đến tiếng nổ của túi thuốc nổ, tiếng súng máy gào rú cũng đột ngột im bặt.

Cả trận địa chìm vào yên lặng.

Philippov quay đầu lại, nhìn ra bên ngoài, cẩn thận lắng nghe, xác nhận toàn bộ trận địa đều không còn tiếng súng, anh ta mới hạ khẩu súng tiểu liên Tokarev xuống, lấy súng bắn pháo sáng ra, nạp đạn.

Lúc này, Mikhail chạy về: "Giải quyết xong rồi! Toàn bộ trạm máy nông nghiệp và xưởng sửa chữa bên cạnh đều là của chúng ta rồi! Mau bắn pháo hiệu đi."

Philippov nạp đạn xong, giơ cao súng bắn pháo sáng, bóp cò.

Viên đạn pháo sáng kéo theo một đường khói bay lên không trung, nổ tung trên cao, hóa thành những ngôi sao màu đỏ rơi lả tả.

Bắn pháo sáng xong, Philippov cất súng đi, hỏi Mikhail: "Thấy mục sư đâu không?"

"Không." Vẻ mặt Mikhail ảm đạm, "Có thể là hy sinh rồi, tôi sẽ bảo mọi người tìm xem sao."

Philippov gật đầu.

Người lính mới báo cáo: "Báo cáo, đã trói xong ba tên rồi! Rất chắc chắn!"

Philippov: "Tốt! Giao cho cậu nhiệm vụ mới, lập tức mang số tài liệu vừa thu được đến chỗ Tiểu đoàn trưởng."

"Rõ!" Người lính mới đeo khẩu Tokarev ra sau lưng, xách cặp tài liệu thu được chạy ra khỏi công sự, lao vào màn mưa.

Philippov lớn tiếng ra lệnh: "Nhanh chóng củng cố trận địa! Quân địch có thể sẽ phản công bất cứ lúc nào! À phải rồi, kiểm tra xem có trang bị gì của bọn chúng có thể sử dụng được không."

Một trung sĩ chạy tới, báo cáo với Philippov: "Chúng ta thu được một khẩu súng cối! Còn 20 quả đạn cối!"

"Tốt, tôi nhớ Pyotr biết sử dụng súng cối, để anh ta phụ trách."

"Anh ấy bị thương rồi, đã được đưa xuống bằng cáng rồi." Trung sĩ đáp, "Chúng ta không còn ai biết sử dụng súng cối, cho nên mới đến hỏi anh, đồng chí chỉ huy."

Philippov hít sâu một hơi: "Cứ nện mạnh kíp nổ của đạn cối là được, như vậy là có thể kích hoạt được rồi, có thể ném trực tiếp ra như lựu đạn. Cậu mang 20 quả đạn cối đó lại đây, để tôi ném."

"Vâng!"

Thượng sĩ chạy đi rồi, giám mục theo doanh lảo đảo từ trong mưa chui ra, chui vào công sự của doanh bộ: "Chết tiệt, tôi thiếu chút nữa cho rằng sống không nổi."

Nói xong hắn lấy ra một khẩu súng lục Luger: "Nhìn kìa, thu được từ tay quân Prosen, tôi dùng mũ giáp nện nát đầu hắn. Chết tiệt, tôi cảm thấy lần này không giống với những lần chiến đấu trước của chúng ta!"

Philippov hừ một tiếng: "Có gì khác biệt, còn có thể thảm thiết hơn Loktev sao? Loktev chúng ta đánh đến chỉ còn lại vài trăm người. Chúng ta cứ bám trụ ở đây, cho đến khi tướng quân phát động phản công, đánh bại quân Prosen! Chúng ta không đi đâu hết!"

(Hết chương)

Kết quả rút thưởng nguyệt phiếu

2024-08-10

Kết quả rút thưởng vé tháng

Tháng bảy chúng tôi tổ chức hoạt động tặng sách cho người dùng tặng nguyệt phiếu, toàn bộ tháng bảy, tổng cộng nhận được 42600 lượt tặng nguyệt phiếu (không tính nhân đôi), cảm ơn các bạn đọc đã ủng hộ.

Hiện tại, công bố danh sách bạn đọc trúng thưởng. (Quá trình rút thăm trúng thưởng xem bài ghim trong khu bình luận sách.)

Một quyển Bác Vật Chí không đứng đắn

Mã số kỷ niệm nguyệt phiếu: 1152, 2882, 6936, 10391, 13631, 16064, 18347, 20156, 20767, 21231, 22451, 22876, 24716, 25022, 27023, 27810, 33753, 38470, 38512, 38822.

Văn hóa trên bàn ăn

Mã số kỷ niệm nguyệt phiếu:

4281, 5407, 9550, 13252, 16856, 17290, 18026, 18219, 21912, 25737, 26709, 31378, 31667, 32151, 35816, 36065, 36340, 37192, 38076, 41125.

Thẻ kỷ niệm phiếu bầu nằm trên trang cá nhân, có thể xem lịch sử tặng phiếu, hình thức cụ thể như hình minh họa.

Người trúng thưởng hoạt động lần này, xin vui lòng liên hệ với quản lý vận hành Bắc Nguyệt Yêu Vương để nhận thưởng, nếu trước ngày mười tháng này không liên hệ với quản lý vận hành, phần thưởng sẽ bị hủy bỏ. Nếu có bất kỳ thắc mắc nào, bạn cũng có thể liên hệ với quản lý vận hành Bắc Nguyệt Yêu Vương. Thông tin liên lạc cụ thể, bạn có thể xem trên trang chủ tài khoản của Bắc Nguyệt Yêu Vương!

(Hết chương)

Chương 353: Chiếc Pe-3 màu đỏ

2024-08-10

"Sau khi chúng ta đổ bộ, sẽ bám chặt lấy vị trí đó, không đi đâu hết!" Sư trưởng Sư đoàn Bộ binh Hải quân số 1 Nikolai Grasimovich nói chắc nịch.

Vương Trung gật đầu: "Rất tốt, lực lượng thiết giáp sẽ hoàn thành nhiệm vụ đánh phá, nhiệm vụ của các anh là giữ vững đầu cầu."

Ở Stalingrad trên Trái đất, quân Đức từ đầu đến cuối cũng không chiếm được hai bãi đổ bộ do lính thủy đánh bộ Liên Xô thiết lập, quân đội Liên Xô liên tục đổ bộ lên bờ từ đó.

Vương Trung vỗ mạnh vào vai Nikolai Grasimovich: "Tôi phê duyệt kế hoạch đổ bộ, ngày mai sẽ là ngày của các anh."

Nikolai Grasimovich cười, chào một cái rồi định rời đi.

Vương Trung: "Chờ chút, ăn cơm rồi hãy đi."

Nikolai lắc đầu: "Không, thôi, tôi nghe nói chỉ huy nào ăn cơm xong là không về được."

"Mê tín dị đoan." Vương Trung nói xong mới nhớ ra Popov vẫn còn ở bên cạnh, cẩn thận liếc nhìn.

Popov: "Quả thực là mê tín. Anh cũng đừng nên quá nhạy cảm như vậy, phái thế tục chúng tôi đề cao khoa học."

Một vị Giám mục, lại nói rằng tôn giáo của mình là đề cao khoa học, Vương Trung nhất thời không biết nên bắt đầu phản bác từ đâu.

Nikolai Grasimovich do dự một chút, rồi đáp: "Thôi vậy, công tác chuẩn bị cho chiến dịch đổ bộ vẫn còn rất nhiều việc chưa làm, tôi xin phép."

Lúc vị Chuẩn Đô đốc Hải quân đi ra ngoài, thì Amelia cũng vừa bước vào, lúc cởi áo mưa có thể thấy phần giáp trước ngực cô bị ướt một mảng lớn, chắc là nước mưa hắt vào từ cổ áo.

"Hôm nay mưa thế này thì không thể trinh sát được rồi." Nói xong Amelia nhìn Vương Trung: "Tất nhiên, nếu anh tự mình đi chắc chắn có thể nắm được không ít thông tin tình báo, vậy có muốn bay không? Tôi có thể đảm bảo an toàn cho chuyến bay trong điều kiện thời tiết này."

Vương Trung: "Sao tôi có cảm giác cô rất mong chờ được bay cùng tôi vậy?"

"Tôi mong muốn sớm đánh bại quân Prosen, nhanh chóng kết thúc chiến tranh. Mỗi lần anh bay trinh sát trở về đều triển khai không kích, gây ra tổn thất nặng nề cho quân địch." Amelia đi đến bên cạnh Vương Trung, nhìn anh với vẻ chân thành: "Đây là tình đồng đội của chúng ta."

Vương Trung còn chưa lên tiếng, Yakov đã bước tới đưa cốc cà phê cho Amelia.

Amelia uống một ngụm, cười nói: "Cảm ơn, anh vẫn còn nhớ lượng đường và sữa tôi thích nữa chứ, vợ anh thật hạnh phúc."

Yakov cười ngượng ngùng: "Giá mà cô ấy cũng nghĩ như vậy, nhưng cô ấy lúc nào cũng cằn nhằn tôi."

Vương Trung: "Anh xa nhà lâu như vậy, khi trở về chắc chắn cô ấy sẽ vui mừng khôn xiết."

Pavlov như nhớ đến chuyện gì đó đau khổ: "Đừng nói nữa, lần trước tôi về nhà, vợ tôi suýt chút nữa hút cạn tôi, chết tiệt."

Vương Trung: "Thế anh không có thêm cậu con trai nào sao?"

Pavlov: "Đang đánh nhau thế này, vợ tôi nói mang thai rồi sẽ không thể tham gia sản xuất, phục vụ cho tiền tuyến được, bây giờ cô ấy là quản đốc phân xưởng, đang dẫn dắt một nhóm nữ công nhân sản xuất xe tải."

Amelia trợn tròn mắt: "Nữ công nhân? Xe tải? Thật khó tưởng tượng! Ở Liên hiệp Vương quốc chúng tôi cũng thiếu công nhân, nhưng họ vẫn bắt phụ nữ làm những "công việc của phụ nữ", đưa đàn ông vốn làm những công việc đó vào nhà máy.

"Không một chiếc xe tải hay máy bay nào của Liên hiệp Vương quốc được sản xuất bởi phụ nữ!"

Vương Trung: "Vậy có muốn gia nhập phái thế tục không? Nào, Popov, hãy giới thiệu cho Amelia về Thánh Andrew của chúng ta!"

Popov đứng dậy, hắng giọng một cái, còn chưa kịp mở miệng thì một người lính văn thư đi đến, đưa một tập tài liệu dày cộp cho Pavlov: "Danh sách sĩ quan từ cấp bậc Thiếu úy trở lên hy sinh trong ngày hôm qua."

Cả Popov và Vương Trung đều im lặng.

Pavlov: "Trông thì dày vậy thôi, nhưng thực ra là bao gồm hồ sơ của từng sĩ quan một, nếu thực sự hy sinh nhiều như vậy thì các đơn vị đã bị đánh tan hết rồi. Chết tiệt, chẳng phải hôm qua quân Prosen đã hết đạn rồi sao, tại

sao vẫn còn nhiều người hy sinh như vậy?"

Lập tức có một Tham mưu trả lời: "Ngày hôm qua ở một số khu vực vẫn diễn ra giao tranh ác liệt, ngoài ra một số chỉ huy của chúng ta cũng giống như Tướng Yegorov, muốn nhân lúc quân Prosen ngừng tấn công để tổ chức phản công hạn chế nhằm cải thiện vị trí."

"Được rồi, cảm ơn anh." Pavlov vừa nói vừa đặt tập tài liệu xuống bàn, ký tên thật nhanh rồi trả lại cho người lính văn thư: "Đưa cho bộ phận phụ trách, những sĩ quan chiến đấu dũng cảm, hãy sắp xếp người viết thư thăm hỏi, ký tên là Công tước Aleksei Konstantinovich Rokossovsky."

"Vâng."

Sau khi người lính văn thư rời đi, Pavlov liếc nhìn Vương Trung: "Anh có thể tiếp tục tán tỉnh phụ nữ, chúng tôi không phiền đâu."

Vương Trung: "Thứ nhất, tôi không tán tỉnh phụ nữ. Thứ hai... Tôi vẫn nên đi trinh sát một chút, biết đâu lại phát hiện ra sở chỉ huy của tên tướng nào đó của quân Prosen, điều động Commando cho hắn một quả."

Anh đứng dậy, vẫy tay với Amelia.

Amelia uống cạn cốc cà phê, do uống quá nhanh nên có vài giọt cà phê bắn lên tấm giáp trước ngực, nhanh chóng hòa vào nước mưa.

————

Vương Trung tự mình lái xe chở Amelia đến sân bay, vừa hay nhìn thấy trong nhà chứa máy bay có một chiếc Pe-3 được sơn màu đỏ.

Thấy xe Jeep đến, đội hậu cần tập trung lại, chờ Vương Trung.

"Trước đó không phải nói là không đủ sơn sao?" Sau khi xuống xe, Vương Trung chỉ vào chiếc Pe-3 màu đỏ và hỏi.

"Bây giờ có rồi." Tổ trưởng tổ hậu cần trực hôm nay nói: "Hôm qua sơn đã được chuyển đến, số lượng thậm chí đủ để chúng ta sơn thêm một chiếc nữa, đến lúc đó có thể tung hỏa mù."

Vương Trung chống nạnh, đi vòng quanh chiếc Pe-3: "Không tệ, đáng tiếc là sơn toàn màu đỏ, nếu như ở một số chỗ dùng màu hồng để phân biệt thì tốt rồi."

Vài người lính hậu cần nhíu mày: "Màu hồng? Như vậy có phải hơi nữ tính quá không?"

Amelia cũng nói: "Màu hồng chẳng phải là thứ mà đám phi công máy bay ném bom hay dùng để thể hiện tình yêu sao? Họ thích vẽ những cô gái hoạt hình lên máy bay, còn có Marilyn Monroe các kiểu, tạo dáng hôn gió, rồi vẽ thêm một trái tim."

"Xem ra cô rất am hiểu nhỉ." Vương Trung nói.

"Cũng tạm, mắt tôi rất tốt, từ xa đã có thể nhìn thấy trên những chiếc máy bay ném bom bay hộ tống vẽ thứ gì rồi." Amelia vừa nói vừa vuốt mái tóc, vẻ mặt có chút tự hào.

Vương Trung: "Vậy hôm nay sẽ bay chiếc Pe-3 màu đỏ này, danh sách kiểm tra đâu?"

Tổ trưởng tổ hậu cần trực hôm nay lập tức lấy bảng ghi chép đưa cho Amelia: "Đây ạ."

Amelia cầm bảng ghi chép, đi vòng quanh chiếc Pe-3, kiểm tra từng mục một, sau đó đánh dấu vào bảng.

Nhận được tin, các phi công cũng đội mưa chạy đến nhà chứa máy bay, viên Đại úy dẫn đầu nói với Vương Trung: "Tướng quân, trời mưa thế này mà ngài còn muốn ra ngoài sao? Thời tiết thế này, cho dù cất cánh và hạ cánh không có vấn đề gì, thì trên không cũng có thể gặp trục trặc. Động cơ... không hoàn toàn chống nước ạ!"

Vương Trung: "Yên tâm đi, trời mưa thế này quân Prosen sẽ không phái máy bay chiến đấu đến săn đuổi tôi đâu, nói không chừng còn an toàn hơn."

Anh nói với vẻ ung dung tự tại như vậy, chủ yếu là vì đã có Amelia đảm bảo an toàn cho chuyến bay, chỉ cần không xảy ra sự cố kỹ thuật thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

Viên phi công Đại úy: "Nhưng thời tiết thế này, chúng tôi không thể đảm bảo an toàn khi cất cánh và hạ cánh, hay là để chúng tôi hộ tống..."

"Mọi người không cần xuất phát." Vương Trung vỗ vai viên phi công, "Nếu như mọi người vì hộ tống tôi mà gặp tai nạn trong mưa, tôi sẽ áy náy lắm."

Vừa nói, Vương Trung vừa sờ lên ngôi sao vàng trên ngực người phi công.

"Tôi sẽ không biết ăn nói thế nào với vợ con anh nữa." Anh nói thêm.

Viên Đại úy gật đầu.

Amelia: "Kiểm tra xong rồi, máy bay đã được nạp đầy nhiên liệu và bom đạn, xuất phát chứ?"

Vương Trung: "Xuất phát!"

————

15h30 ngày 23 tháng 10, Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 đang đóng quân ở sườn dốc phía sau của Cao điểm Không tên.

Yegorov ngẩng đầu nhìn lên mái nhà Sư đoàn được dựng tạm bằng gỗ: "Hình như có tiếng máy bay?"

Vị Tham mưu trưởng mới của ông cũng ngẩng đầu lên: "Thời tiết thế này sao? Có nghe nhầm không?"

Yegorov lắc đầu: "Không, chắc chắn là tiếng động cơ máy bay. Tuy tôi không có đôi tai thính như Thánh Peter, nhưng thính giác của tôi cũng không tệ!"

Ông sải bước ra khỏi Sư bộ, đứng ở cửa hầm quan sát nhìn lên bầu trời.

Một người lính đang vận chuyển bao cát lên mái nhà Sư đoàn hỏi: "Sư trưởng, ngài đang nhìn gì vậy?"

"Máy bay, đang bay đến từ hướng của chúng ta."

Người lính vận chuyển bao cát dừng lại, cũng ngẩng đầu lên nhìn, hành động này khiến tất cả những người lính khác đang vận chuyển bao cát đều dừng lại, đồng loạt nhìn lên bầu trời.

Vị sĩ quan chỉ huy vận chuyển bao cát cũng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Sau đó, mọi người đều nghe thấy tiếng động cơ máy bay.

Một lão binh nói: "Động cơ đôi, có thể là Pe-2? Nhưng nghe có vẻ số lượng không nhiều, muốn làm gì nhỉ?"

Yegorov quay đầu lại: "Ai vừa nói đó? Bây giờ lập tức đến trạm quan sát phòng không ngay! Đôi tai của cậu mà không làm nhiệm vụ phòng không thì phí quá."

Những người khác đồng loạt nhìn về phía một viên Hạ sĩ quan đã ngoài 40 tuổi.

"Đừng mà!" Viên Hạ sĩ quan lộ vẻ mặt cầu xin: "Tôi còn muốn giết thêm nhiều quân Prosen nữa, báo thù cho con trai và em trai tôi!"

Lời của viên Hạ sĩ quan lập tức nhận được sự đồng tình của mọi người: "Ai mà chẳng muốn thế!"

"Lão binh của Sư đoàn chúng ta đều đến từ Kazaria! Chúng tôi còn đang chờ ngày cùng Tướng quân đánh đuổi quân địch, trở về quê hương!"

Yegorov nhìn về phía các binh sĩ, mỉm cười nói: "Phải, tất cả chúng ta đều có thù cần phải báo, vì vậy chúng ta càng phải làm tốt nhiệm vụ của mình, nhiệm vụ phòng không cũng rất quan trọng. Người anh em Hạ sĩ quan, mời anh đến trạm quan sát phòng không, anh có thể cứu sống nhiều đồng đội hơn đấy."

Viên Hạ sĩ quan: "Nếu Sư trưởng đã nói vậy..."

Đúng lúc này, có người hét lên: "Máy bay! Ở kia!"

Yegorov quay đầu lại, vừa kịp nhìn thấy chiếc Pe-3 màu đỏ lướt qua màn mưa.

Ông luôn cảm thấy có người đang nhìn mình từ trên máy bay xuống.

Một người lính trầm trồ: "Máy bay này bay nhanh thật! Nhanh gấp ba lần chiếc Pe-2 bình thường (người lính bộ binh không nhận ra đó là Pe-3)!"

Yegorov: "Cậu biết gì chứ, đó là loại chuyên dụng cho nhiệm vụ trinh sát, đương nhiên là nhanh rồi! Động cơ tốt hơn, máy bay cũng nhẹ hơn!"

"Ra là vậy."

Trong lúc nói chuyện, chiếc Pe-3 màu đỏ đã bay qua Cao điểm Không tên, lao về phía trận địa của quân địch.

————

Vương Trung: "Một Thiếu tá... Ừm, giá trị không cao."

Amelia ngồi ở ghế trước nghi hoặc hỏi: "Cái gì ạ?"

"Không có gì, tập trung tìm sở chỉ huy của quân địch đi, ít nhất cũng phải là cấp Sư đoàn mới có giá trị."

Amelia: "Tôi lại không cảm nhận được những thứ đó. Ý anh là, anh thực sự có thể cảm nhận được sĩ quan của quân địch sao?"

"Tôi cũng không biết nữa, cô có thể biết được thứ mình cảm nhận được là gì không?" Vương Trung vẫn đang cố gắng khai thác.

"Không thể. Nhưng mỗi khi tôi nổ súng, quân địch chắc chắn sẽ ở đó."

Vương Trung phì cười, đây chẳng phải là cuộc đối thoại giữa những kẻ sở hữu "hack" trong game hay sao. Đúng lúc này, Vương Trung bỗng thấy trận địa pháo phòng không phía trước sáng lên.

"Mau xoay quanh bên phải!" Vương Trung hét lớn.